

קריסטן אשלי

הזמן שחלף

בינתיים

"קריסטן אשלי היא סופרת של רבי מכר רבים.
היא כותבת על נשים אמיתיות, שמוצאות את כוחן דווקא ולמול
האתגר הקשה מכולם – האהבה."
הוצאת א(ה)בות

קריסטן אשלי

הזמן שחלף בינתיים

מאנגלית: דינה עזריאל

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

קריסטן אשלי
הזמן שחלף בינתיים

Kristen ashley
The Time In Between

עורכות ראשיות: ורד רווה־שמואל וגלי אבני
עורכת: ורד רווה שמואל
הגהות: שרון שלו
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright 2017 by Kristen ashley

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

נדפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7029-671 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

היה היה לפני שנים רבות

השער לא היה מזמין במיוחד.

מצידו האחד הוצמד שלט שהכריז בכתום זוהר על גבי שחור: **שטח פרטי, אין כניסה!**

מצידו השני הכריז השלט: **המעבר אסור בהחלט!**

השלטים הללו קישטו את העץ הצבוע והמתקלף של הגדר הלבנה, הרעועה, שמשני צידי השער, לכל אורכה, במרווחים משתנים אך תכופים.

"שומר המגדלור האחרון של מגדלנה היה קצת נרגן, מלמל המתווך, שישב לידי ברכב השטח שלו והסיע אותנו דרך השער הפתוח. הסתכלתי דרך השער אל המגדלור שלפנינו.

מקרוב נראו המבנים שסביב המגדלור – שלא כפי שנראו ממרחק – רעועים כמו הגדר. הצבע הלבן ופס העיטור השחור שהקיף אותם היו מתפוררים ודהויים, חלק מרעפי העץ האדומים שעל הגג היו מעוקמים או חסרים לגמרי.

המגדלור, לעומת זאת, היה לבן בוהק (עם פס עיטור שחור מבריק) לפיד יפיפה שהתנשא לגובה של חמש קומות. שתי הקומות העליונות היו מוקפות לגמרי חלונות זכוכית. חלונות נוספים, בצורות שונות, היו פזורים פה ושם במורד היקפו. ובתחתיתו, צמח עשב ירוק עוצר נשימה בין צוקי אבן אפורים שהובילו אל הים הכחול כשהשמיים הכחולים עם ענני הנוצה ששימשו תפאורת רקע למראה המרהיב.

ולפתע, כשראיתי את כל זה מקרוב כל כך, התחלתי סוף-סוף להתרגש מן ההרפתקה הזאת.

זה סימן, יקירתי. זה לא יכול להיות שום דבר אחר. את צריכה

להיות במיין. וכאשר אני לא אהיה עוד; כאשר תכתבי את סוף הפרק הזה של חייך – שם יתחיל הפרק הבא. זה שיוביל לסוף טוב. זה מה שפטריק אמר לי יומיים לפני שנפטר. ומעצם העובדה שפטריק נפטר, אפשר להבין שלפרק המסוים הזה לא היה סוף טוב.

הוא אמר את זה בשלב שבו היה מסומם כהוגן בשל הכאב שגרם לו הסרטן שאכל את גופו, בעיקר את מוחו. במשך שבועות צלילות המחשבה שלו לא הייתה בדיוק משהו שאפשר לסמוך עליו, אבל ברגעים שבהם הוא אמר לי את זה, קולו היה תקיף ועיניו היו צלולות. "זה אוטומטי עכשיו," אמר המתווך, וקטע את מחשבותיי. הסתכלתי עליו וראיתי שחנינו ושהוא פותח את הדלת ומחליץ את גופו הגדול מן המכוננית.

עשיתי כמיהו, פתחתי את הדלת שלי, טרקתי אותה וקראתי, "סליחה? מה?" הוא הסתכל אליי מעבר למכסה המנוע. "המגדלור. הוא אוטומטי עכשיו."

"אה," מלמלתי, הרוח הקלה בידרה את שיערי ואת הצעיף שלי לכול הכיוונים, הדביקה את הז'קט לגופי, נשאה את קולי שנשמע רק בקושי ופיזרה אותו הרחק משם.

"הפכו אותו לאוטומטי בשנת 1992," הוא שיתף. "ואז הבעלים הקודמים הפך להיות נרגן. לתחזוק מגדלור זה לא הדבר הכי קל בעולם. אבל כאשר הפכו אותו לאוטומטי, כל מה שהיה צריך לעשות הוא לשמור עליו במצב טוב ולדאוג שהגנרטור יהיה מלא בדלק במקרה של הפסקת חשמל. אחרי שנים שבהם היה לו עיסוק, עיסוק חשוב, לפתע לא היה לו מה לעשות. בגלל מה שקרה לו, אני אומר לאשתי, לא איכפת לי לסדר ארונות מטבח. רק תני לי משהו לעשות עד יום מותי." הוא חלק איתי את דברי החוכמה האלו ואז החל לצעוד לעבר דלת העץ הצבועה בשחור מבהיק שבצידו של הבית.

מעל לדלת הייתה תלויה מנורת קיר שחורה, ישנה ומרהיבה, בעלת זרוע מעוגלת.

ברצינות, גם אם הנכס הזה לא היה פשוט נפלא – והוא היה – הייתי קונה אותו בגלל המנורה.

"כך שבמובן הזה," המשיך המתווך בזמן שהכניס מפתח מאסטר

(כן, מפתח מאסטר) לתוך חור המנעול שבדלת, "אם את מחליטה ללכת על זה, זה לא קשה." הוא פנה אליי לפני שפתח את הדלת. "יש דברים אחרים, שתצטרכי להתמודד איתם, במלוא הכנות – לא שלא תביני בעצמך ברגע שתכנסי – זאת עלולה להיות חוויה מפוקפקת."

ואז הוא פתח את הדלת אבל הרגשתי כאילו לא פתח. האפלולית שבפנים זלגה החוצה והייתה כל כך סמיכה, עד שממש נרתעתי מפניה. הוא נכנס פנימה והצללים עטפו אותו בין רגע. בלית ברירה, נכנסתי אחריו.

המקום אכן היה אפל.

ומלוכלך.

וטחוב.

למעשה הפנים היה חשוך, מעופש והריח כמו לבנים רטובות ורקבובית.

"הזקן מת לפני שנים," אמר המתווך בזמן שגישש באפלה. "כל הילדים שלו עזבו גם הם לפני שנים. הם ממילא חיו עם אישתו אחרי הגירושין. זה לא מקום לגדל משפחה. היא ידעה את זה. אבל הוא לא היה מוכן לעזוב."

הוא הסית משהו שנראה כמו וילון ויניל ארוך. מצמצתי בשעה שאור השמש חדר במאמץ עילאי דרך שורת חלונות שחבקה מחצית מהיקף המגדלור. הווילון התפרק לגמרי למגעו, נפל בקול אוושה אל המשטח שמתחתיו והעלה ענן אבק.

"אופס," מלמל.

כאשר הצלחתי למקד שוב את מבטי ראיתי קודם כול את המראה המושלם (למעט הלכלוך) של היס, שגם מבעד ללכלוך עצר את נשימתי.

אחר כך ראיתי את עיניו של המתווך בוחנות אותי בסקרנות. כיוון שמצבתי המשפחתי הוא לא עניינו, לא אמרתי דבר בתשובה לסקירתו האילמת.

"בכל אופן," המשיך, משקלט את הרמז שבשתיקתי. "אף אחד מהילדים שלו לא רצה את המקום. אבל הוא נתן לו להתדרדר כל כך," הוא החווה בידו סביב, "שגם אף אחד אחר לא רצה בו. הוא עמד למכירה במשך תשע שנים. כל שנה מאז מותו נערך משאל תושבים בשאלה אם

על העיר לקנות אותו, אבל העירייה לא יכלה לעמוד במחיר ובעלויות התחזוקה. עכשיו המשפחה הורידה את המחיר לסכום כל כך נמוך עד שזה גובל בפשע ועוד עם שמונת הדונמים של אדמת חוף שכלולים בנכס. צריך להביא בחשבון שיש נספח לשטר המכר, העוסק בעובדה שזה אתר היסטורי. בניינים קיימים יכולים לעבור שיפוץ על פי שיקול דעתו של בעל הנכס אם הם שומרים על המראה החיצוני המקורי שלהם, אבל אסור לבנות שום דבר אחר והמגדלור חייב להישאר.

"אז האוטומציה עובדת היטב, אם מביאים בחשבון שאיש לא גר פה זמן רב," ציינתי. הוא נענע בראשו. "יש לנו מתנדבים ששמרו על המקום מאז. לא שהיה להם הרבה מה לעשות, אבל המגדלור הזקן שלנו צריך להמשיך להאיר אז צריך לדאוג לו. למעשה, המצב החמיר עד כדי כך שהעיר שילמה כדי שיצבעו אותו מחדש לפני כמה שנים. חוץ מזה, כמו שאת יכולה לראות..."

הוא לא סיים את המשפט. במקום זה החווה שוב בידו סביב כדי להצביע על המהפכה ששררה בחדר הגדול, העגול, שבו עמדנו. סקרתי את המהפכה ששררה בחדר הגדול, העגול, שבו עמדנו ותחילה לא ראיתי דבר מלבדה – ריהוט מרקיב, אח מאבן מכוסה פִּיח, מטבח שנראה כאילו הותקן בשנות הארבעים, הוא לא היה בשימוש בתשע השנים האחרונות ונראה כאילו לא נגעו בו בתשע-עשרה האחרונות (או יותר מזה).

אחר כך ראיתי דברים נוספים.

את המעקה המגולף לתפארת של מדרגות העץ הלולייניות שנצמדו להיקפו המעוגל של המבנה. את קירות הלכנים האדומות. את רצפת קורות העץ.

"פעם, לפני שנים רבות," אמר המתווך לפתע בקול מהורהר, "מישהו אהב את המקום הזה. השקיע את האהבה הזאת בבנייה שלו. השקיע את האהבה הזאת בתחזוקה שלו. כבר יותר מתשע שנים, לאיש לא איכפת ממנו ועדיין אפשר לראות שפעם המקום הזה קיבל הרבה אהבה."

הו כן.

אפשר היה לראות את זה.

"יש לו מרתף, יותר כמו חלל נמוך תחת הבית," הכריז המתווך

והפתיע אותי בשינוי המהיר בחזרה לנימה עניינית ורשמית. "הכבשן נמצא שם למטה. אפשר לרדת דרך פתח ברצפה. הכבשן הוכנס לשם כבר מזמן וגילוי נאות – אף על פי שבדיקה תגלה זאת – נראה שצריך יהיה להחליף אותו."

בזמן שדיבר בהיתי באח, שלאחר שיקורצף יהיה ודאי מרהיב ביופיו ושמתי לב שלא הייתה לו ממש ארובה, אלא פתח אוורור בקיר שנראה שהעשן יצא דרכו.

"לקומה הזאת יש חדר שירותים מתחת למדרגות, המשיך המתווך. את יכולה להעיף בו מבט, אבל אם את רוצה לחסוך לעצמך את זה, אני פשוט אומר לך – הם סתומים."

החלטתי להאמין לו ואמרתי לו את זה.

נראה שהוקל לו והוא הכריז, "לביית יש חנייה מקורה, לשתי מכוניות. היא לא במצב טוב, בטח ראית בעצמך. אבל היא קרובה לבית ויש שביל מקורה עד לדלת הזו." הוא הצביע לעבר דלת שהייתה מול הדלת שנכנסנו בה. "זה אומר שעלול להיות לך קר אבל לא תירטבי, אלא אם יורד גשם באלכסון וזה קורה מדי פעם."

מאחר שהרוח הדביקה את הז'קט שלי לגופי ביום שמשי של תחילת אביב – לא הטלתי בזה ספק. "לחנייה יש עליית גג מעליה, שניתן לשפץ ולהפוך לסטודיו להשכרה אם יש לך כוונה לעשות משהו כזה. באשר לנכס עצמו, יש לו גם מחסן שבו מאוחסנים הגנרטורים," המשיך המתווך. "החלל שם מרווח ויש חיבור למכונת כביסה ומייבש. המבנה מיועד לאחסון. שזה דבר טוב כי אין כאן הרבה חללי אחסון לכלי עבודה וקישוטי חג מולד וכאלה."

העפתי מבט סביבי ונוכחתי לדעת שהוא צודק. לא היו אפילו מספיק ארונות כדי לאחסן את הדברים, שכל מי שאוהבת לבשל תזדקק להם במטבח. אם כי היה מקום לארונות. למעשה, אם מצליחים להסתכל מבעד לאפלולית המדכאת, אפשר היה לראות שיש כאן לא מעט מקום.

"ויש מקום בחוץ, שאפשר לקרוא לו סטודיו ואפשר לקרוא לו ביתן אורחים," שיתף המתווך. "מה שלא יהיה, הוא מרווח, שני חדרי שינה, מטבח גדול. אפשר לשפץ אותו ולהפוך אותו ליחידת אירוח. או כמו שאמרתי, סטודיו – אם את יצירתית. או שאת יכולה להשכיר

אותו כמו איר־בי־אנד־בי. אני אראה לך את הכול, אחרי שנראה את המגדלור.”

”תודה, עניתי.

”ועכשיו, מאחר שהזכרתי את הגילוי הנאות, את חייבת לדעת הכול,“ המשיך המתווך. הפניתי אליו את מבטי לאט.

ואז הוא פצה בנאום. ”כמו שאמרתי, זה אוטומטי. וכמו שאמרתי, לא תצטרכי להטריד את עצמך בתפעול של זה כמעט, אלא אם תהיה הפסקת חשמל, אבל אז הגנרטורים יתחילו לפעול אוטומטית. יש שניים. אבל תצטרכי לדאוג שיהיה מספיק דלק כדי שיוכלו להמשיך לפעול במקרה שהפסקת החשמל תמשך זמן רב. ואני רוצה לציין שזה אזור החוף של מיין. יש לנו מזג אוויר סוער. הפסקות חשמל יכולות להיות ממושכות.”

כשהנהנתי כדי לאשר שהבנתי, הוא המשיך.

”ואם את, נאמר, יוצאת לחופשה, במקרה כזה את צריכה לוודא שמישהו מגבה אותך.”

”או, קיי,“ עניתי כשהפסיק לדבר, וחשבתי שזה לא כל כך טוב מאחר שאני לא מכירה אף אחד במיין (או לפחות אף אחד שרוצה להכיר אותי) ולכן אין לי אף אחד שאוכל להיעזר בו במקרה כזה.

כמו כן, לא היו לי הרבה ציפיות שאצליח למצוא חברים ולהתחבב על אנשים. לא הייתה לי הצלחה רבה בתחום הזה בחיי.

ולבסוף, אף על פי שפטריק האמין בכך לגמרי, לא הייתה לי שום סיבה להאמין שהסיבה שבגללה הגעתי לשם למיין תתמש.

כלומר, הסוף הטוב שלי.

כלומר, מה שפטריק חשב שצריך להיות הסוף הטוב שלי.

כשהכוונה היא שיהיה לי מישו, מישו מסוים, או למעשה שניים (לפחות), אף על פי שידעתי שזה לעולם לא יקרה.

בכל אופן, אם אקנה את המקום הזה וארצה לחזור לדנוור כדי לבקר את המשפחה, אוכל לשלם למישהו כדי שישגיח עליו.

המתווך הנהן, לא מודע למחשבותיי הקודרות והמשיך, ”יש אנשים שלא מביאים את זה בחשבון, אני רק אומר, יש אור חזק שבוקע מראש המבנה הזה ומסתובב במעגלים בלילה או בזמן ערפל והוא משלים סיבוב כל חמש־עשרה שניות. תצטרכי לתלות וילונות האפלה על כול

החלונות אם גם את – כמו כל אחד אחר בעולם בערך – מתקשה לישון כשאור חזק מכה בחלונות פעם ברבע שעה.”

”אני מניחה שלא יהיה לי קשה למצוא וילונות האפלה,” אמרתי, וכנראה שיש אפשרות שגם יהיו יפים, או לפחות כך קיוויתי.

”נראה שלא יהיה קשה למצוא,” הסכים. ”אבל כל מי שרוצה לגור כאן ולא להשתגע או להפוך לזקן נרגן וקמצן, בעל מזג רע – וזה אולי נשמע כאילו אני מגזים, אבל השומר הזקן שלנו, הוכיח שלא – כדאי שישים חלונות חדשים. הלבנים האלו אטומות. דבר לא חודר דרכן.” הוא הטה ראשו כלפי קיר. ”אבל כאשר צופר-ערפל נשמע, הוא נשמע ועוד איך. אז חלונות אטומים לרעש או פנלים אקוסטיים שאת יכולה לשים כדי לחסום את הרעש, יכולים להיות דרך טובה להשיג מעט שקט.”

”נראה שגם זה לא יהיה מסובך.” ציינתי.

”זה לא יהיה, אבל יהיה צורך לייצר אותם על פי מידה כך שזה לא יהיה זול.” הנהנתי.

כסף לא היווה בעיה.

הודות לפטריק, היה לי כל הכסף שבעולם.

”וישנם גם התיירים,” הוא אמר לי. ”הסיבה שהשלטים האלו נמצאים שם היא לא רק מכיוון שהזקן היה רגון, אלא מכיוון שאנשים חושבים שמגדלורים הם מקומות ציבוריים. הם מגיעים, דופקים בדלת ומחכים לסיור, רוצים להסתובב בשטח, לצלם. המגדלור הזה ניצב על קרקע פרטית, אבל העובדה ששביל החוף הוא ציבורי לא תורמת לעניין. הולכי רגל ורוכבי אופניים אמורים לעבור מחוץ לגדר, אבל לפעמים לא מתחשק להם לעשות את זה. כך שתצטרכי להיות ממש סבלנית, או ממש חברותית או שתצטרכי לבנות גדר רצינית. ואני מהמר שגם אם תבני כזו, תצטרכי עדיין להתמודד עם כמה מהעקשנים יותר.”

ובכן...

זאת תהיה בעיה. אנשים הם לא הדבר החביב עליי.

למעשה, במשך שבע-עשרה השנים האחרונות בחיי, היו בדיוק ארבעה-עשר אנשים (לא כל הארבעה-עשר היו בחיי במשך כל שבע-עשרה השנים, ועכשיו אחד מהם נפטר אז היו רק שלושה-עשר), שחיבבתי באמת ורצייתי לבלות בחברתם.

את היתר, סבלתי.

לא.

זה לא נכון. היתר סבלו אותי.

"האדמה שלך, הגדר שלך," הכריז המתווך. "ועם זאת, זה אתר היסטורי, ולכן אם את חושבת לקנות את המקום הזה ואז לבנות סביבו קיר של שלושה מטר ועליו גדר תיל, מועצת העיר תתנגד. הם חבורה של אנשים טובים שחושבים על האינטרסים של מגדלנה והתושבים שלה, אז אם תעשי משהו שישמור על הפרטיות שלך, אבל לא יהיה צורם, לא תהיה להם בעיה עם זה."

"אני צריכה לקבל מהם אישור לכול תוכנית שארצה לבצע?" שאלתי.

הוא הניד בראשו. "לא אם היא לא חריגה. הנספח מפרט יחסית הרבה נושאים, ורובו נועד לשמר את המקום הזה בהתאמה לסביבה הימית, לחוף, לעיירה ולהיסטוריה שלה. כך שאם תקני את הקשיש הזה, תהיי מחויבת על פי חוק לשמר אותו על פי מגבלות הנספח. אם את בונה משהו שחורג מהן, בסמכותם לדרוש ממך להרוס אותו ולבנות משהו אחר. אם תשמרי על המגבלות, תהיי בסדר."

הנהנתי בהסכמה אבל הערתי, "זה נראה לי די גמיש יחסית לאתר היסטורי."

"כמו שאמרתי, מועצת העיר היא חבורה של אנשים טובים והיא כזאת זה זמן רב," אמר, וצעד לעברי. הוא נעצר במרחק מטר ממני. "אבל הם נחושים למדי לשמור על מגדלנה, שתישאר מגדלנה. לאחרונה, שינו את ייעודה של הקרקע ממערב ומדרום למגדלור, והיא כבר לא שטח עירוני. אבל שביל החוף שמוביל אליה כמו גם המגדלור, נותרו בתחום השיפוט של מגדלנה. העיירה מתבססת בעיקר על ענף התיירות והמגדלור הוא מוקד משיכה. אז אם את הודפת אותם, הם לא יהססו להידחק חזרה."

הייתי מופתעת מכך שהקרקע שדיבר עליה שינתה ייעוד ותהיתי בפיוזר דעת למה זה קרה. הקרקע ברדיוס די גדול מסביב למגדלור לא הייתה מפותחת, מה שאפשר למגדלור לבלוט בלי הפרעה, לא רק מכיוון הים, אלא גם מכל כיוון על פני היבשה.

עם זאת, לא הייתי מופתעת מכך שמגדלנה התבססה על ענף

התיירות. כשהגעתי יום קודם לכן, גיליתי שהיא נראית כמו גלויית חוף ענקית. מהשלט בכניסה לעיירה (שהיה כל כך יפה שיכול היה להיות על גלוייה בעצמו), ולכל אורך הרחוב הראשי שעבר שימור קפדני וחצה את מפרץ מגדלנה (הכולל מזח).

אפילו העסקים והבתים, שהיו פזורים על המדרונות שמסביב, התאימו לאסתטיקה.

"רוצה לראות את השאר?" שאל המתווך. "כן בבקשה," עניתי. הוא הוביל ואני הלכתי בעקבותיו במעלה מדרגות העץ הלולייניות שלא נראו רעועות כלל.

כן, המקום הזה נבנה באהבה.

הגענו לקומה השנייה, שהייתה חדר אחד גדול ובו חלון אחד גדול למדי, עוד אח קטנה יותר מזו שלמטה וזה הכול. לא היה שם שום דבר אחר. לא שירותים. שום דבר. אם כי היה שולחן כתיבה ישן מפלדה שהבעלים שלו, מי שזה לא היה, בטח קנה אותו בלי לרצות אותו ממש. עלינו לקומה השלישית ושם התחיל להיות מעניין.

היא הייתה מחולקת לשניים. בחלל שיכול היה להיות רק חלל שינה (אם לשפוט על פי המזרן הרקוב ומשענת הראש של המיטה), היו שני חלונות, אבל הם היו למעשה חצאי חלונות, בעלי צורה מוזרה כשל צדפה והם מוקמו – באופן משונה – נמוך, בצמוד לרצפה. עוד חלון כזה בדיוק, היה בחדר אמבטיה קטן עלוב למדי, בלי ארונות, בלי אמבט גדול, שקוע במשטח בנוי, שיכול להספיק לשניים. אבל אפשר היה להפוך את החלל בצורת חצי העיגול ליפה ושימושי, אם יהיה למישהו מספיק דמיון לעשות זאת.

לאזור חדר השינה הייתה גם עוד אח, אפילו קטנה עוד יותר מזו שבקומה השנייה, שעל אף מצבו העלוב, החדר היה שובה לב.

אחר כך עלינו אל הקומה הרביעית. וברגע שראיתי אותה, נשימת נעתקה.

החלונות סביב היקפו של החלל אפשרו מבט פנורמי שהיה כל כך מהמם, עד שנראה כמו נס. ים, צוקים, חורש ירוק ומגדלנה המושלמת כמו ציור, היו פרושים וחשופים למבטי. כך התחוויר לי, כשהתאוששתי מספיק כדי להסתובב על מקומי לאט.

"זה עובד עליהם בכל פעם," מלמל המתווך. "אפשר לשכוח את

הבלגן שלמטה ברגע שרואים את זה. הבעיה היא שצריך לרדת בחזרה במדרגות כדי לצאת.”

לא היה איכפת לי משלוש הקומות האחרות. לא היה איכפת לי שידעתי בעמקי נשמתי שפטריק טעה, שזאת הייתה מטרה אבודה, להגיע לכאן כדי לתקן מערכות יחסים שהיו בלתי ניתנות לתיקון ולחיות את המשך הסיפור של חיי. היה דבר אחד שפטריק צדק לגביו ושהחדר הזה, הנוף הזה הוכיחו. נועדתי לחיות במיין.

נועדתי לחיות בדיוק. כאן. גם אם נגזר עליי לחיות חיים נטולי יופי – מלבד אהבתו של פטריק ובני משפחתו – המקום הזה נועד להיות שלי. כיוון שפטריק אפשר לי אותו.

ידעתי באותה שנייה שהוא מחייך אליי מלמעלה, שמח כמו חתול שמלקק קערת שמנת וזוחח כהוגן, יודע שהוא צדק. “לסטודיו יש מרפסת כך שיש לך שטח פתוח אם את מהאנשים שאוהבים לשבת בחוץ,” המשיך המתווך. “אבל אני מניח שאף אחד לא צריך יותר שטח פתוח מזה. אני אומר לך, היו אי אלו פעמים כשהראיתי את הבית לאנשים, שחשבת, שכאב הראש שכרוך בלסדר את המקום הזה שווה, רק כדי לשתות את הקפה של הבוקר כאן למעלה ולא איכפת לי לטפס שלושה גרמי מדרגות כדי להגיע לכאן. הוא לא טעה בקשר לזה.

ובדיוק אז, החלטתי לשתות קפה שם למעלה, בכל בוקר למשך שארית חיי. “בכל פעם שהרעיון הזה עולה לי, אשתי מורידה אותי מזה,” אמר.

לא יכולתי להבין למה. היא כנראה מעולם לא עלתה לכאן. “שם מעבר לכביש, זה ‘בית לבנדר’,” הכריז. הסתכלתי ‘מעבר לכביש’ כפי שציין, כלומר מול השמש שנצנצה על פני הגלים הנשטפים אל המפרץ וראיתי בית יפה וישן העומד על ראש צוק. הוא היה רחוק מלהיות מרהיב כמו המגדלור, אבל מצד שני, בזמן שעמדתי היכן שעמדתי, היה רק טבעי שאחשוב כך. “ישן כמעט כמו המקום הזה ויפה לא פחות בדרכו,” הכריז המתווך.

"גם הוא רכוש פרטי ותמיד היה, כמו המגדלור. ומאחוריו, הבית ההוא שנראה כאילו הוא מרחף מעל הצוק, זה 'קליפ־בלו'."

הפניתי את מבטי לעבר המקום אליו הצביע וראיתי בית עוצר נשימה שכמותו לא ראיתי מעולם. הוא היה הגרסה היינית המודרנית של היאנג שהיה 'בית לבנדר', אבל על אף שהיה מודרני – איכשהו השתלב באופן מושלם במקום, כאילו תמיד היה שם.

"פרנטיס קמרון בנה אותו," אמר המתווך. "ואם את לא יודעת מי זה, חפשי בגוגל. מועצת העיר בררנית בנוגע לתוכניות חדשות שהיא מאשרת לבניה על רצועת החוף. אני חושב שהם טבעו בריר שהזילו, כשקמרון הגיע לעצב ולבנות את הבית. הוא מודרני אבל יפה כמו ציור. מושלם."

אחרי שאמר זאת, סיים לסקור את הנוף ופנה אליי ועל פניו הבעה שדרשה את תשומת ליבי – את כולה – כשהמשיך לדבר.

"ואני רק אומר, שאפילו במצבם הנוכחי, שלישיית המבנים האלו נושאים בגאווה בתואר – הדבר השני שמגדלנה הכי גאה בו, אחרי השמירה על העיר כפי שהיא צריכה להיות. אבל הם כולם רכוש פרטי והאנשים בעיירה מגוננים עליהם ועל הדיירים שלהם כאילו היו הבעלים, נראה לי. אז, מכיוון שזה חלל פתוח שאפשר לתצפת עליו בקלות, לא מוסתר על ידי עצים כמו 'בית לבנדר' ולא נמצא בשכונה פרטית כמו 'קליפ־בלו', עלולים להיות לך צופים סקרנים. אבל אם מישהו ישאל תושב מגדלנה, כולנו נעשה כמיטב יכולתנו לשמור על הפרטיות שלך."

"טוב לדעת," אמרתי בשקט.

הוא סקר אותי מלמעלה למטה, הפנה מבטו אל המרחבים ואז החזיר אליי מבט רציני.

"אני כבר זמן רב בעבודה הזאת. אני יכול לראות מתי קונה מעוניין ואני יכול לראות מתי קונה מעוניין במשהו שהוא יודע שהולך להיות פרויקט מטורף, אבל זה לא משנה לו מכיוון שהוא התאהב. ואני רואה שזה מה שקורה לך. אז קיבלת ממני שקיפות מלאה, עכשיו תקבלי כנות מלאה."

"זה..." היססתי כיוון שלא הייתי בטוחה שזאת האמת, "יתקבל בברכה." הוא לא היסס.

"את מבינה, יש כאן הרבה עבודה ואם את מסוגלת לשפץ את המבנה – מצוין. אבל יש כאן כמה בניינים, הרבה שטח. אפילו עם מכסחת דשא ממונעת, כנראה זה ייקח יום שלם רק לכסח את הדשא. ותושבי העיר ישתגעו אם תכסחי את הצבעונים שמכסים את השטח כשהאביב מגיע. איש לא יודע איך הצבעונים האלו הגיעו לכאן, אבל אם תחפשי 'מגדלור מגדלנה' בגוגל תראי אותם בכל התמונות."

אלוהים, כבר לא יכולתי לחכות לראות את התמונות והתכוונתי להיכנס לגוגל ברגע שאחזור לפונדק. "אבל את רבע עוף, וכנראה לכרך וזה יהיה לך קשה."

הוא הרים את ידו ונופף בה לעברי בעוד הוא מניד בראשו, והמשיך לדבר.

"אני לא סקסיסטי. כמו שאמרתי, אני כן. חוץ מזה, זה נראה שהעיריה קרובה לכאן וזה נכון, בערך, אם הולכים ישר בשביל החוף, זה מרחק של קצת יותר משני קילומטרים של הליכה. אבל בכבישים, מאחר שהם מתעקלים פנימה לתוך היבשה ואז מזרחה, זה מרחק של למעלה מחמישה קילומטרים ואין שום דבר בנוי בשני הקילומטרים הראשונים, בעיקר בגלל האור של המגדלור והצופר שסיפרתי לך עליו.

אבל גם כי מגדלנה אוהבת להשאיר את התצפית הזאת חשופה, אז הרבה מזה שטח פארק, כדי שהתצפית תישאר כזאת. זה אומר שהמקום הרבה יותר מבודד ממה שהוא נראה במבט מהעיריה."

זה לא היה מרתיע.

בעתיד, זאת עשויה להיות ברכה, אם הדברים ישתבשו (והם כנראה ישתבשו).

אני ארגיש צורך להיות מנותקת, נפרדת, להתבודד. על כל פנים, הייתי אחד מאותם אנשים שלא מפריע להם להיות לבד. זה לא קרה לי הרבה בשנים האחרונות, עם פטריק ומשפחתו, אבל כשזה כן קרה ידעתי ליהנות מזה.

ואם המגדלור הזה יהיה רק שלי, יש לי הרגשה שאוכל ללמוד לאהוב אותו.

"כך שאני רק אומר שכדאי לך לשקול את כל הדברים האלו, כשאת שוקלת לקנות את הבית," ייעץ לי. "אבל אני אוסיף גם שאני יודע

שאת מדנוור. ואני יודע שאנשי ניו-אינגלנד נחשבים לא חברותיים בעיני האנשים ממערב ארצות הברית. אבל זה לא נכון. אנחנו פשוט אחרים. אנחנו אוהבים את מה שאנחנו מכירים ואת מי שאנחנו מכירים. אנחנו תלויים בתיירים אבל אם לדבר בכנות, הם יכולים להיות לעיתים מטורד. אבל אם תעברי לכאן תהיי אחת מאיתנו. פשוט מאוד. וכדי להוכיח לך שזה נכון, אם אין לך מישהו שיגיע לכאן איתך כדי לעזור לך, אני אהיה הראשון לומר שאשמח לשמור על הקשיש כשאת לא כאן. פשוט תתקשרי אליי. ואם אני לא אוכל, אעזור לך למצוא מישהו שכן. אנחנו במגדלנה, שומרים על המגדלור הזה כבר שנים. אבל אם הוא מגיע יחד איתך, נשמור גם עלייך."

עמדתי שם, קפואה במקום ובהיתי בו. ובו זמנית הרגשתי דחף פתאומי לבכות.

הוא לא הכיר אותי. הוא לא הכיר את העבר שלי. הוא לא ידע כמה טיפשה הייתי. טיפשה בצורה שלא תיאמן. הוא לא ידע.

כך שלא יכול היה לשפוט.

אולי זאת תוכל להיות כאמת התחלה חדשה.

אולי פטריק ידע בדיוק מה הוא עושה, בכל מיני רמות.

נאבקתי בדמעות בעוד הוא מסכם, "וזאת לא תחבולה כדי לגרום לך לקנות. אין לך דרך לדעת אם אני אומר לך את האמת, עד שלא תעמיד אותי למבחן. רק אומר, תרגישי חופשייה לעשות את זה. את תדעי בקרוב."

ניתקתי ממנו את מבטי ומצמצתי לעבר הנוף, לקחתי שאיפה עמוקה דרך האף בזמן שניסיתי להיזכר בשמו: רוברט. רוברט קולי.

"את רוצה לראות את המבנים הנוספים עכשיו, או שתרצי לעלות להביט בערדת המגדלור?" שאל. רציתי לעלות ולהביט בעדשה. ואחר כך ללכת לראות את המבנים הנוספים. אבל לא אמרתי אף אחד מהדברים.

הבטתי בו שוב.

"אני אצטרך שם של קבלן טוב."

עיניו אורו בזמן שבחן אותי וצד אחד של שפתי התרומם.

"תצטרכי להעיף מבט במבנים הנוספים, ילדה." ייעץ לי בזהירות.
"כן, אתה צודק," אמרתי לו. "אבל אצטרך גם שם של קבלן טוב."
הוא המשיך לבחון אותי במבטו עד שחייכתי אליו.
וכאשר עשיתי זאת, התרוממו שני הקצוות של שפתיו ורוברט קולי
חייך אליי בחזרה.

מטרות

שמונה־עשרה שנים מוקדם יותר...

ראיתי אותו ברגע שנכנס לחצר.
 הוא תפס את עיניי כי הוא נראה טוב. ממש.
 אבל לא רק בגלל זה המשכתי להביט בו, אלא כיוון שאהבתי את
 צורת ההליכה שלו ולא ידעתי למה.
 הוא היה גבוה, גדול כזה, אבל לא ענק, אף על פי שנע באיטיות
 בסרבול. כאילו היה במסיבה צפופה או מועדון או קונצרט והיה צריך
 לפלס את דרכו בקהל כדי לעבור למקום כלשהו, אף על פי שזה לא
 היה המקרה.
 זה היה מגניב ומושך באופן מוזר, כאילו אף אחד לא יכול לעמוד
 בדרכו ולא משנה באיזו דרך הלך.
 הוא שידר נחישות, כאילו היה ברור שהוא יגיע לאן שהתכוון להגיע
 ודבר לא יוכל לעצור בעדו. אבל באותו רגע הוא הלך לעבר לוני, החבר
 של מריה, חברתי הטובה.
 מריה ולוני היו חברים מאז התיכון, היא ואני היינו חברות הכי
 טובות מאז בית הספר היסודי, כך שהיינו חבורה כבר זמן רב.
 בעיקר שותפים לפשע.
 כמעט לא היה אפשר להפריד ביני ובין מריה מאז שנפגשנו, זה היה
 כך לפני לוני... וגם לאחרונה.
 מריה נקשרה אליי כי לאימא ואבא שלה לא היה איכפת; הם היו כל
 כך עסוקים במריבות שלהם, שלא היה להם זמן בשבילה.

נקשרתי אליה כי להורים שלי היה יותר מדי איכפת והמוזן זמן לומר לי מה הם חושבים עליי, אף על פי שהם לא חשבו עליי דברים טובים במיוחד.

הרעיון שהבחור הגבוה, עם השיער הכהה וההליכה המגניבה שלו, היה חבר של לוני, מצא חן בעיניי.

זאת אומרת שיש מצב שיעשו הכרות בינינו. ישבתי על כיסא נוח מתקפל וראיתי שלוני בירך אותנו בטפיחה ביד אחת, לחיצת יד בשנייה, וחיוך ענק, ונראה שהוא שמח לראות אותנו. זה נראה טוב.

לוני מחבב אותנו. כמעט כולם חיבבו את לוני, והוא אותם. כי הוא היה אחד הבחורים הטובים, מוכן לכל דבר, והיה שם כשהיית צריך אותו. אבל הטפיחה, הלחיצה והחיוך הראו שהוא חיבב את הבחור הזה באופן מיוחד.

אז הסתכלתי וחשבתי שזה די מוזר שהבחור סוג של חייך בחזרה, אבל בצורה שאי אפשר לקרוא לה ממש חיוך ולחץ לו יד בחזרה. אבל היה ברור שמהו לא בסדר בחיוך הזה. לוני שמח לראות אותנו.

אבל הבחור הזה... "לגמרי שווה", מלמלה מריה ונחתה לתוך כיסא נוח לצידו. נשפכה לה קצת בירה מכוס הפלסטיק שעכשיו כבר לא הייתה כל כך מלאה. זה לא היה קל, אבל ניתקתי מבט מהבחור והבנתי בדיוק על מי היא מדברת עוד לפני שראיתי, שהיא מסתכלת על הבחור שלה והבחור ההוא.

היא בחיים לא הייתה אומרת את זה ליד לוני. להפך, ליד לוני היא התאמצה לא להראות שום סימן לזה שהיא מודעת לקיומם של בני המין השני חוץ מלוני (והיא למדה לעשות את זה באופן מושלם), אבל לידי היא כן נהגה להסתכל עליהם.

לא לגעת. לא לדבר, חוץ מאשר במקרים שלוני אישר. רק להסתכל.

"את מכירה אותו?" שאלתי.
 "כן", היא ענתה והורידה את העיניים מהבחור. ידעתי שאם במקרה

לוני היה מסתכל לכיוון שלנו ותופס אותה מסתכלת, אפילו רק לכיוון של הבחור, הוא היה עולה על זה. וזה לא היה מוצא חן בעיניו.

"הוא בא אלינו לפני כמה ימים. קוראים לו טוני. הוא חבר של לארס," היא אמרה לי. השם הזה עשה לי צמרמורת.

לוני הכיר לנו את לארס לפני כמה חודשים. לארס לא מצא חן בעיניי.

לארס הפחיד אותי.

הסתכלתי שוב על הבחור שליך לוני וחשבתי שזה מאכזב שהוא חבר של לארס.

"ילדונת, את צריכה עוד משקה," אמרה לי מריה, ואני הורדתי ממנו את העיניים וחשבתי שזה מאכזב שטוני חבר של לארס וגם, שאפילו הצורה שבה עמד מצאה חן בעיניי. מה שעשה את זה לעוד יותר מאכזב.

הוא הקשיב בתשומת לב. הרבה תשומת לב למה שלוני אמר, מה שזה לא יהיה. העוצמה שלו, הזהירות בתנועות שלו, היו מדהימות. מדהימות בטירוף.

אבל אולי מובנות, אם הוא חבר של לארס; חשדתי שלארס לא היה כזה בחור טוב והאנשים שהכיר היו חייבים להיות זהירים מכל מיני סיבות.

ראיתי שבספל הפלסטיק שלי נשאר בעיקר משקע, שאריות בירה לא היו הדבר האהוב עליי. ובכל זאת.

"נהגתי לכאן," אמרתי למריה. "אז?" שאלה. הרמתי אליה מבט, אבל רק לרגע.

אהבתי אותה. אהבתי אותה. היא הייתה כפית ומצחיקה. היא הייתה נאמנה בטירוף. היא הייתה משוגעת ופראית והרגשתי חופשייה לידה. חופשייה להיות מי שאני (לא מי שההורים שלי ציפו שאהיה). חופשייה להתנהג איך שאני רוצה (לא איך שההורים שלי דרשו שאתנהג). חופשייה לעשות בדיוק מה שבא לי (זה לא היה מה שההורים שלי רצו שאעשה).

כילינו הרבה שעות טובות יחד. היא תמכה בי לאורך הרבה תקופות רעות.

אבל לפעמים הפריעו לי דברים קטנים, למשל, זה שהיא חשבה שזה לגמרי סבבה לשתות ואז לנהוג הביתה. היא עשתה את זה בלי למצמץ. גם לוני עשה את זה וגם כשהיה מסטול לא היה לו איכפת. אבל אני די רצייתי להגיע הביתה בריאה ושלמה ולא להרוג אף אחד בדרך.

אבל למריה היה קטע של לחץ חברתי, אפילו שהיינו כבר בנות עשרים ושלוש, אז ידעתי איך לשחק את המשחק; הייתי קמה, לוקחת בירה ואז שותה ממנה לגימות קטנות או מתעלמת ממנה לגמרי, חלק היה "נשפך לי" על הדשא, הייתי משחקת איתה שעה וככה לא הייתי צריכה להתמודד עם הלחץ של מריה. מה שאומר שחילצתי את עצמי מהכיסא כדי לגשת לחבית הבירה. "תביאי שני שוטים של ג'לי וודקה באותה הזדמנות," צעקה אחריי. זאת הייתה הסיבה האמיתית שבגללה היא רצתה שאלך לקחת בירה. אבל שיט.

היה קשה יותר לעמוד בפיתוי של שוט ג'לי. האפשרות היחידה שלי הייתה להתעכב חצי שעה (לפחות) עד שאחזור אליה. עוד מומחיות שפיתחתי ביותר מעשור של חברות עם מריה.

הגעתי לחבית, שפכתי את השאריות שבכוס שלי על הדשא לידה ולקחתי את הפיה.

בדיוק כשסיימתי לשאוב בירה אל תוך הכוס, שמעתי קול עמוק אומר: "אני אחרייך."

הרמתי את עיניי והבטתי אל עיני שקד וקפאתי; הן היו למעשה חומות בהירות עם תוספת של צבע ירוק שעשתה אותן כל כך מרתקות, שלא יכולתי לזוז או לדבר.

"היי," הוא אמר.

בהיתי בו.

"היי," אמר יותר בחדות ורכן לעברי.

כאשר עשה זאת, הרגשתי כאילו שוק חשמלי עובר בגופי, הוא התחיל ממקום פרטי מאוד ועלה במעלה עמוד השדרה שלי, אל העורף ומשם אל כל הראש.

הרגשתי את אצבעותיו נוגעות בשלי, הייתה לי תחושה עמומה שהפיה נמשכת מכף ידי ושמעתי אותו ממלמל, "בזבזו בירה." הורדתי מבט במהירות, ראיתי את הכוס שלי, שעלתה על גדותיה והבירה גלשה ממנה והרטיבה את אצבעותיי ואפילו לא הרגשתי, ואז הרמתי את ראשי במהירות וראיתי אותו בוחן אותי במבטו.

אחרי רגע פנה לעבר השולחן שלייד החבית, שהיו עליו כל מיני שאריות – כוסות משומשות, בקבוקים ריקים, פחיות ריקות, מאפרה שעלתה על גדותיה, באנג אדום ענק – והרים כוס שנחה מעל מיכל הפוך של מגבוניים לחים.

לא העזתי לומר דבר לפני שהבירה שלי נשפכה שוב על אצבעותיי. הפעם מכיוון שלוני כרך פתאום זרוע סביב צווארי ומשך אותי אליו בכוח, גב (שלי) אל חזית (שלו).

"אני רואה שפגשת את החברה שלי," הכריזו. רציתי לצרוח. שנאתי כשהוא עשה את זה. זאת הייתה לגמרי הסיבה לזה שאף פעם לא התחילו איתי. אבל הפעם?
שנאתי את זה.

"או, החברה הנוספת שלי," הבהיר לוני בזמן שהבחור שקוראים לו טוני נעץ בנו מבט. אחת הגבות שלו התרוממה בצורה שהייתה קצת יותר מדי מרתקת.

ואז שאל, "אתם שלישייה?" ופתאום לא מצאתי שום דבר מרתק ויותר מזה, לא יכולתי לחשוב על שום דבר חוץ מהתחושה שהלחיים שלי עולות באש.

טוני הביט בהן ובאותו רגע, קרה איזה נס וכבר לא חשבתי על העובדה שאני כנראה מסמיקה באופן בולט מאוד ושזה לגמרי מביך. וזה כי ההבעה שלו השתנתה. ואף על פי שמייד חלפה, בכל זאת קלטתי אותה; היה בה צל של הפתעה והתרככות ברורה של תווי הפנים שלו והיא הייתה כל כך יפה, שלא המציאו עדיין מילים שיכולות לתאר את יופייה.

"הייתי רוצה, אבל קאדי מתחסדת," ענה לוני בעליזות. הסתירה כבר לא הפתיעה אותי; לוני היה מתפוצץ אם מריה הייתה אפילו מסתכלת על בחור אחר, אבל הוא פלרטט באופן גלוי... איתי. רק איתי.

זה היה קטע בין חברים, מתגרה כזה וחמוד לפעמים. אבל למרות שהייתי רגילה לפלרטוט, חשבתי שזה מוזר. ולא הייתי מתחסדת. פשוט, כשלוני היה בסביבה, הוא דאג למנוע ממני כל אפשרות למצוא לי מישהו. "טוב", מלמל טוני, הוא איבד עניין והתרכז בפיה כדי למזוג לעצמו בירה.

הרפתי את לוני, המאמץ הזה גרם לעוד בירה להישפך על היר שלי (מה שהיה טוב, אצטרך להעמיד פנים שאני שותה ממנה פחות) ופניתי אליו.

"האישה האמיתית שלך רוצה שוט ג'לי", הודעתי לו.

"יש לכלבה רגליים, שתיקה לה בעצמה."

זה לא היה הצד האהוב עליי בלוני; ההתנהגות שלו ליד בחורים אחרים. הוא היה מתוק כמו דבש כשהיה רק עם מריה (היא אומנם זו שאמרה לי את זה, אבל האמנתי לה מפני שברוב הזמן בו הייתי איתם, הוא התנהג אליה כך וגם אליי).

זה קרה רק כשהוא היה צריך להיות גבר, זאת אומרת, כשהוא חשב שמישהו בוחן אותו (מישהו, זה גבר אחר).

כאילו זה שאתה נחמד לחברה שלך יכול לגרום לזין שלך להתכווץ. "יש מצב שהיא תיתן לך אם תביא לה משקה", ציינתי, בעיקר במאמץ ליידע מישהו שהיה בטוח שמיעה שאני לא מתחסדת.

לוני חיך אליי וזה הזכיר לי למה מריה סובלת אותו.

הוא לא היה יפה ומגניב כמו הבחור החדש הזה, אבל הוא היה די חמוד עם השיער החום הפרוע שלו והעיניים הכחולות הנוצצות.

"היא תיתן לי גם אם לא אביא לה משקה", ענה.

הוא כנראה צדק. בייליתי איתם המון זמן, השתכרתי בדירה שלהם, התעלפתי על הספה שלהם כדי שלא אצטרך לנהוג הביתה. שמעתי את זה.

לעיתים קרובות.

"שיהיה", אמרתי לו והחיוך שלו התרחב. הסתובבתי חזרה לעבר טוני וראיתי שגמר למלא בירה בכוס שלו ועכשיו הרים אותה אל שפתיים יפות מאוד ולקח לגימה בזמן שהסתכל לכיוון אחר. "אני קאדי", הכרזתי באומץ.

הוא הזיז רק את עיניו לכיווני ואני הרגשתי עוד שוק חשמלי כי זה היה מגניב ומושך. הוא סיים את הלגימה והוריד את כוס הבירה שלו. "טוני."

שיגרתי אליו חיוך. "נעים להכיר."

הוא הביט על הפה שלי ועוד הבעה חלפה על פניו לפני שחסם אותה. וגם היא מצאה חן בעיניי.

"הכי טוב שתביאי למריה את השוט הזה," התערב לוני.

"אני לא רוצה שהיא תשכב איתי כשאני מגיעה הביתה," עקצתי אותו ובו זמנית ניסיתי להעביר מסר.

לוני הביט לעבר טוני. "אני הייתי רוצה גם את זה, לגמרי הייתי שמח להסתכל. תמכרי כרטיסים."

הרגשתי את הלחיים שלי עולות שוב באש ועוד לפני הבחור הזה, הזר הכהה עם העיניים היפות והמשהו המעניין והמושך בטירוף הזה שהוא הקריין. נמאס לי מהשטויות של לוני.

"אל תהיה שמוק," התפרצתי. זה לא היה מהלך מוצלח.

המזג הטוב של לוני התאדה והוא הסתכל עליי בעיניים מכווצות מכעס ושאל בקול רך ומלחיץ, "מה אמרת הרגע?" הייתי צריכה להחליט מה לעשות תוך שנייה.

להיכנס לחיכוך עם לוני, ולא במובן הטוב, ולהתמודד עם ההשלכות, שיכולות לנוע בין לא מזיקות (שיקפא אותי או ישתול אותי בכמה מילים) לבין צרחות עד השמיים ואפילו איום פיזי.

הוא בחיים לא היה פוגע בי פיזית, אבל לא היה לו איכפת לאיים עליי בזה.

האפשרות השנייה הייתה להצמיח עמוד שדרה; פשוט לעמוד על שלי לשם שינוי, בתוספת התמריץ להציל את כבודי בפני טוני המהמם.

ייתכן שלעולם לא אראה את טוני שוב (מה שיהיה מבאס, אבל אף פעם לא ראיתי אותו קודם וגם אם היו סימנים שהראו שהוא חלק מהחבורה, עדיין הייתה אפשרות שלוני ידאג שלא נראה אותו שוב).

למעשה גרתי אצל לוני ומריה (כי הדירה שלי הייתה מחורבנת ושנאתי להיות שם, אבל אהבתי להיות איתם... לפחות עד עכשיו, כי התחושה הלכה והתפוגגה באופן מוזר ומצער).

לפני שהספקתי לקחת החלטה שהייתה גורמת לי להיראות כמו לוזרית מול טוני – טוני התערב.

”היא אמרה אל תהיה שמוק. ואני אוסיף לזה, אל תהיה שמוק מזודגג.” לוני הפנה את מבטו במהירות לטוני.

לקחתי צעד קטן אחד אחורה. אף על פי שהרגשתי שתחושת חמימות משונה מציפה אותי, כי טוני תמך בי.

אז הבטתי בסקרנות רבה בלוני משגר לעבר טוני מבט זועף שנמשך חצי שנייה שלמה לפני שנסוג.

אלוהים.

לא יכולתי להאמין למראה עיניי.

לוני פחד מהבחור הזה. יכולתי להבין למה.

הוא היה גבוה בכמה סנטימטרים מלוני, שאף על פי שהיה חזק יחסית, היה די רזה. הבחור הזה לא היה בעל שרירים מנופחים, אבל

נראה שאין עליו גרם אחד של שומן, כתפיו היו רחבות, האמות שלו היו שריריות עם ורידים בולטים וירכיו היו עבות.

אבל ברגע ששמתו לב לכל הפרטים האלו, מייד שמתי לב גם לכך שזה לא היה רק זה.

הוא לא היה בחור שמתעסקים איתו. הוא העביר את המסר הזה בצורת ההליכה שלו. הוא העביר את המסר בשפת גוף ששידרה דריכות.

הוא העביר את המסר בעוצמת המבט שלו.

בעימות איתו, אתה נסוג או שהוא מכסח אותך. הוא לא היה צריך להתנהג כמו גבר ליד גבר אחר.

הוא פשוט היה גבר.

ועכשיו הייתי צריכה לקבל עוד החלטה: איך אני יכולה לעזור לחבר להציל את כבודו במצב המתוח הזה.

עשיתי את זה על ידי כך שהכרזתי, ”בכל אופן, מריה היא לא הטיפוס שלי מאחר שאין לה זין.” לוני הביט בי וטוני הביט במגפיים שלו.

תשומת ליבו של לוני חזרה לטוני והרגשתי שהוא נרגע ושמתי לב גם שטוני מחייך למגפיים שלו.

מאחר שהחיוך נראה כן, אפילו שלא היה מופנה אליי הוא עדיין היה אחד הדברים הכי מדהימים שראיתי בחיי.

"ועכשיו אתרחק מהסטוסטרון לפני שאתחיל להצמיח זקן", הכרזתי ומייד, אף על פי שזה הרחיק אותי מטוני, עשיתי בדיוק את זה. התרחקתי מהם, התרחקתי ממריה ונכנסתי לתוך הבית. יכולתי להעמיד פנים שהייתי צריכה ללכת לשירותים ולנצל את הזמן הזה כדי להתאפס (ולשפוך עוד קצת מהבירה שלי, שלא לדבר על זה שיהיה לי תירוץ "לשכוח" את השוטים).

כשהגעתי לשירותים, השתמשתי בהם פשוט כי הייתי שם (והצטערתי על זה כיוון שה"חברים" החדשים שלנו, שגרו בבית הזה, לא אהבו לנקות).

אחר כך ניגשתי לכיור לרחוץ ידיים ולשפוך קצת בירה. בזמן שעמדתי שם, הסתכלתי במראה.

שיער ערמוני שקיבלתי מאימא שלי. נמשים על האף.

עיניים ירוקות שקיבלתי מסבתא שלי, אימא של אבא.

השיער היה עבה והיה עלול להיות פרוע אבל ביליתי שעות על גבי שעות במשך שנים על גבי שנים במאמץ ללמוד איך לרסן אותן וחשבתי שהוא נראה די מדהים.

הנמשים על האף שלי, אף כי לא היו בולטים ודהו ככול שהתבגרתי, היו מבאסים. לא הייתי נמוכה מאוד, למרות שהייתי קצת מתחת לגובה הממוצע. ותמיד הייתי מלאה במקומות הנכונים. אבל יכולתי לוותר על כל אלה (חוץ מהשיער, לשיער הייתי מתגעגעת).

לעומת זאת הייתי מוכנה ליפול על ברכיי ולהודות לאלוהים על כך שנתן לי את העיניים שלי. הן לא היו ירוק דהוי, ירוק צהוב, ירוק חום או ירוק כחול. הן היו ירוקות.

צבע של אזמרגד טהור, הן נראו כמו אבני חן המשובצות בפניי (מוקפות, אני מודה, בקו דק של כחול מעושן אבל זה רק גרם לירוק לבלוט יותר).

אהבתי את העיניים שלי. ביליתי שעות מחיי בתפילה לאלוהים, שאם ייתן לי להעביר את העיניים שלי לילדים שלי, אהיה ילדה טובה עד יום מותי (לעיתים קרובות הפרתי את ההבטחה הזאת אבל עשיתי את זה בידיעה שאלוהים סלחן ושאף פעם לא הייתי עד כדי כך רעה).

אבל כשהבטתי בעיניי במראה בבית ההוא, כשהגבר ההוא בחוץ,

חשבתי שלאחד מילדיי אתן לקבל את העיניים של טוני, אם הוא יהיה האבא של הילד הזה.

ולמען האמת, זה לא יהיה מבאס אם תהיה לנו ערמה של ילדים ולכולם יהיו העיניים של טוני.

זה היה הרגע שבו נבהלתי, כי התברר לי שאני מתאהבת לגמרי בבחור שכלל לא הכרתי, שקוראים לו טוני והוא חבר של לארס.

"הגיע הזמן ללכת הביתה", אמרתי להשתקפות שלי.

שפכתי את שארית הבירה, זרקתי את הכוס לכיוון הפח בלי חרטות – כי הוא עלה על גדותיו באופן כזה שהיה לי ברור שזה היה מצבו גם לפני המסיבה – ויצאתי.

הלכתי לאורך המסדרון לעבר המטבח כדי לצאת דרך היציאה האחורית וחשבתי על תירוצים שאוכל להמציא למריה על זה שהייתי צריכה ללכת, כשטוני מילא את חלל המסדרון שמולי.

זה לא היה מסדרון רחב ואפילו שהוא לא היה בחור עצום, היה אפשר לעבור רק בקושי, אז נעצרתי, זותי הצידה והצמדתי את גבי אל הקיר.

עיניי התחמקו משלו; פתאום התביישתי להיות איתו לבד במסדרון ומלמלתי, "היי".

הוא המשיך להתקרב ואז נעצר גם כן – הוא עדיין מילא את חלל המסדרון – וענה, "היי".

כשכתפו (שבה התמקדתי) לא נעה, הרמתי את עיניי אל שלו ועדכנתי, "האמבטיה פנויה".

"מגניב, הכריז, אבל משום מה לא זו ואת ההסבר לזה קיבלתי כששאל, "את בסדר?"

השאלה הזאת הייתה בלתי צפויה, אז עניתי, "כן. למה?"

"לוני הוא כמו ספר פתוח, הוא אחד שמתפוצץ, ומה שהוא פלט עכשיו יצא עלייך".

נעצתי בו מבט, המומה, בעיקר כי לא ידעתי על מה הוא מדבר. כשהצלחתי לדבר שוב אמרתי, "סליחה?"

"הוא בקטע שלך. ממש. נראה לי שהוא אוהב את החברה שלו ולכן הוא לא רוצה לפגוע בה; להתחיל איתך מהצד, או לעזוב אותה בשבילך. ועדיין, גם אם הוא לא יכול לעשות שום דבר בקשר לזה, זה

לא אומר שהוא מוכן שמישהו אחר יתקרב אלייך וזה מאוד ברור. זה בטח מבאס בשבילך.

לא האמנתי למה שאני שומעת. "לוני לא בקטע שלי." תשומת הלב שלו הייתה מרוכזת בי, אבל יכולתי להרגיש שהיא גדלה אף יותר לאחר שאמרת את המילים האלו.

"טוב," נהם לבסוף. "או.קיי. אני לא מכיר את הבחור כל כך טוב. אולי לא קראתי אותו נכון." הוא התחיל להתקדם כדי לעבור ומלמל, "נתראה אחר כך."

אבל אני תפסתי באמה שלו.

הוא נעצר והוריד את מבטו אליי.

"אתה...? זאת הסיבה שבגללה הוא תמיד...?" נענעתי קצת בראשי

ואז המבט שלי התערפל ולחשתי, "אוי אלוהים, לוני בקטע שלי."

"נראה שלא הייתי צריך להגיד את זה," העיר ואני חזרתי והתמקדתי

בו. "לא. לא. בשום אופן לא. בטח שהיית צריך להגיד את זה."

שחררתי אותו והרמתי את היד כדי לסלק את שיערי מעל פניי ושמתי לב – וזה הבהיל אותי כל כך עד שלא נתתי לזה לחלחל – לצורה שבה עיניו הביטו ביד שלי נעה.

ואז בשיער שלי.

"אז מה אני עושה עכשיו?" התכוונתי ללחוש את זה בשקט אבל

יצא לי בקול רם.

הוא הסתובב עד שעמד מולי וצעד צעד נוסף לעברי וזה בהחלט

חלחל לתוכי והרגשתי איך עיניי מתרחבות והדופק שלי מתחיל להאיץ,

כי עכשיו הוא עמד קרוב.

"את לא בקטע שלו. את לא מראה שום סימנים חוץ מכאלו שמראים

שאת מתייחסת אליו כמו אל ידיד, בקטע לא רומנטי. הוא ימשיך לקבל

את המסר הזה, עד שהוא יתאפס על עצמו מתישהו."

קירבתי אליו את פניי ולחשתי, הייתי קצת לא מפוקסת ולכן גם

הפעם יצא לי בקול רם, "אני מכירה אותו מאז התיכון."

הוא חייך.

ואני הרגשתי כאילו הגעתי ליעד הנכסף. ואז הוא אמר.

"ולפני כמה זמן זה היה? מה, סיימת לפני שנה?" אווץ.

זה כאב.

או שנראיתי צעירה, או שהתנהגתי כך ואף אחת מהאפשרויות לא הייתה טובה כאשר את בת עשרים ושלוש ומפלסת לבד את דרכך בעולם.

ברור, הייתי גרועה בזה. אבל הייתה לי תוכנית. לא ידעתי בן כמה הוא אבל ידעתי שהוא מקרין משהו בוגר יותר מלוני, שהיה בן עשרים וחמש.

כך שהייתי נותנת לו משהו בין עשרים ושש לשלושים. כשהייתי בת עשרים ושלוש, הפער ביני לבינו אותו דבר אילו הייתי בת חמש-עשרה והוא בן שמונה-עשרה. או אני בת שבע-עשרה והוא בן עשרים.

במילים אחרות, הפרש עצום. בסך הכול, עדיין הייתי ילדה והעובדה שפילסתי את דרכי (גם אם בחוסר הצלחה) לא שינתה את זה. והוא כבר היה במקום אחר.

כשאת מגיעה לאזור העשרים וחמש, זה השלב שבו את מגיעה לשלב הבגרות ואז פער הגילים כבר לא משנה.

אבל עכשיו, מבחינתו, הייתי עדיין לא יותר מאשר ילדה. נשענתי אחורה על עקביי והבטתי שוב בכתפו. "לא, יותר כמו לפני חמש שנים."

"חמש שנים שלמות?"

זה נשמע כמו עקיצה, אז הגנבתי אליו מבט וראיתי לפי הניצוץ בעיניו, שזאת אכן הייתה עקיצה.

הניצוץ הלם אותו. זה היה מדהים. עדיין הרגשתי את העוקץ. "אני עומדת להתחיל לעבוד במכירות," אמרתי לו, והוא הטח מעט את ראשו, מופתע משינוי הנושא. זה לא עצר אותי והמשכתי, "אני מתכוונת להתקדם עד לדרגת קניינית."

"זה מגניב," אמר לאט. "מה את עושה עכשיו?"

"אני עובדת בסיפ־אנדר־סייב*."

אמרתי את זה בגאווה, כי זאת הייתה עבודה אמיתית. הייתי מועסקת בשכר. כבר לא מעט זמן (באותו מקום לשם שינוי). לא איחרתי. לא נעדרתי. עשיתי את העבודה שלי; משעממת ונחותה ככל שהייתה,

* Sip and Save – רשת חנויות נחות ומשקאות. (כל ההערות הן של המתרגמת)

כלומר, השכירות שולמה והיה לי אוכל על השולחן, שני הרברים היו חשובים.

ולמרות זאת, ראיתי את עיניו נאטמות.

כך הגיבו הוריי לעובדה שעבדתי במינימרקט.

"המנהל עזב לגמרי לפני שבוע, אז סגן המנהל יקבל קידום ואני אקבל קידום לסגנית מנהל ואני שם שמונה חודשים. זאת נאמנות למקום העבודה. אני אשאר לזמן מה, אקבל ניסיון ניהולי, אוכל לקבל משרה בקניון ולהתחיל במימוש התוכנית שלי."

"זה טוב שיש לך מטרות." זה לא נאמר בביטול.

אבל בכל זאת חשבתי שזה נאמר בביטול.

"העדיפות השנייה שלי הייתה להיות נשיאה, אבל פוליטיקאיות תמיד לובשות אדום, ואני נראית נורא באדום," עניתי והתכוננתי להתרחק ממנו ולזרוק לעברו איזה "נתראה אחר כך."

"קאדי," קרא, ועצר אותי עוד לפני שהתחלתי ושוב הרמתי אליו

מבט. "התכוונתי ברצינות. זה כאמת טוב שיש לך מטרות."

רציתי לדעת מה היו המטרות שלו; להיות בבית הזה, לשתות בירה מהחבית הזאת, להיות מישהו שלוני שמח לראות, מישהו שמכיר את לארס.

לא שאלתי.

אמרתי, "אני צריכה לזוז."

וזה מה שעשיתי. הרחק ממנו ומהקשר שלו ללארס. הרחק מלוני וממה שטוני אמר לי עליו. הרחק ממריה שלוחצת עליי להשתכר כך שלא תהיה לי ברירה אלא למצוא איזה פינה בבית המטונף הזה ולהיזרק בה עד שאתפכח.

הרחק מכל מה שמוכיח שההורים שלי צדקו.

שלוני ומריה לא היו החברים המדהימים והמגניבים שחשבתי שהם, כבר לא. שעם הכניסה לתוך עולם שהלחיץ אותי במקרה הטוב והפחיד אותי במקרה הגרוע – המטרות של לוני נראו לי מאוד חשודות ולמריה לא היו שום מטרות חוץ מלמצוא בילוי או הרפתקה וללכת איתם עד הסוף.

זה היה כיף כול עוד לא הייתי צריכה לשלם שכירות ולדאוג שיהיה לי מה לאכול. באמת היה פיצוץ.

אבל בסופו של דבר, כולנו צריכים להתבגר. אפילו לוני ומריה. ואני.

אז הדבר האחרון שהייתי צריכה היה להסתבך עם בחור כמו טוני (לא שהוא רצה אותי). הייתי צריכה להוכיח לעצמי שההורים שלי טעו.

אז עברתי במינימרקט וגרתי בדירת סטודיו מסריחה שבה למעשה ישנתי במקלחת, עד כדי כך קטנה היא הייתה (כל כך קטנה שלא היה בה אפילו אמבט).

היא הייתה שלי. עברתי כדי לשלם את השכירות. התנדבתי לעשות שעות נוספות בכל הזדמנות (והיו הרבה) כדי שיהיה לי קצת כסף לשים בצד כך שאוכל להשיג דירה יותר נחמדה, מכונית נחמדה יותר, דברים נחמדים יותר.

הייתה לי תוכנית. היו לי מטרות.

ונראה שבחור כמו טוני יסית אותי מהמטרות האלו, כי ידעתי שאם אביט לתוך העיניים האלו, בפנים האלו, בגוף הזה – אשכח את כל הנחישות שלי להוכיח שהוריי טעו ואשקע עוד יותר עמוק בהכחשה שבה חייתי עם מריה ולוני רק כדי להישאר קשורה אליו. ולא כי הוא היה מושך.

או כי אהבתי את הדרך שבה הוא זו וכי הוא היה בחור שלא מתעסקים איתו. אלא כי כשקראתי ללוני שמוק, הוא תמך בי. לא ראיתי את זה קורה הרבה בין הבחורים והבחורות שהכרתי. וזה היה מהמם בטירוף.

”נראה לי שזה רעיון טוב. התחילו להעביר את השוטים האלו עם הג’לי בזמן שהלכת, אז נראה לי שעוד רבע שעה בערך החצר הזאת תהיה מקום שבחורה כמוך לא תרצה להיות בו.”

עשיתי אחורה-פנה מנטלי משיקול דעת וממודעות עצמית, והתקרבתי קרוב יותר להכחשה רק כי הוא חשב שאני ‘בחורה כזאת’.

אבל כבר אמרתי שאלך והוא כנראה היה שם כדי להגיע לשירותים, אז בטח אראה כמו מפגרת אם לא אזוז.

”בסדר, אז זה עיתוי מושלם,” עניתי.

”כן,” הוא הסכים.

"אז להתראות?" שאלתי, מרוצה מעצמי על כך שנשמעתי סקרנית ולא מלאת תקווה.

"לא בטוח", הוא ענה וגרם לי לקוות עוד יותר ממה שהיה בריא לי לקוות, והחלטתי לפרש את ה"לא בטוח" הזה כאילו הוא לא בטוח שהוא חלק מהחבורה הזאת. "אולי".
"אה", מלמלתי.

"אה". הוא חיך ואז פקד, "לכי, קאדי. לכי הביתה בשלום. את מסוגלת לנהוג?" הייתי מסוגלת ובפעם הראשונה באותו ערב הצטערתי על זה.

אבל לגמרי אהבתי את זה שהוא שאל. הנהנתי.
"טוב מאוד. בסדר. להתראות", אמר והסתובב, הרים ידו לצד גופו, לא גבוה מאוד, בנפנוף אגבי, וצעד לאורך המסדרון הריק כאילו הוא מפנה אותו בשביל איזה ידוען.
"להתראות", קראתי לעבר גבו.

הוא נעלם מעבר לפינה בלי להחזיר אליי מבט.
ולפתע נשאתי תפילה חדשה לאלוהים בצירוף הבטחה להיות ילדה טובה עד שאמות (ואת זאת ייתכן שאקיים).

שזה שראיתי את טוני נעלם לא אומר שטוני נעלם.
אחרי התפילה, הלכתי לחצר ותירצתי כל מיני תירוצים כדי לצאת ממסיבה שגדלה בזמן היעדרותי הקצרה, ונעשתה רעשנית באופן מדהים.

למזלי, לוני ומריה היו עסוקים במזמוזים כך שהמאמץ שלי היה ממושך פחות מהרגיל.

רציתי לחכות עד שטוני יופיע שוב.
אבל כשלוני ומריה לגמרי שקועים אחד בשנייה, סביר היה להניח שטוני יבין שאני מחכה לו שיופיע שוב.
אז הסתלקתי.

ועשיתי זאת תוך כדי כך שחזרתי על התפילה שלי.
אף על פי שדאגתי שזה בעצם גורם לי להיות הילדה הרעה שהבטחתי שלא אהיה.

תקופת הזוהר

הוזה...

ישבתי על המיטה שלי בפונדק צ'יקאדי במגדלנה עם כוס היין האדום היפה, האלגנטית, שאנשי הפונדק נתנו לי כדי למזוג לתוכה יין מלבק נהדר שמצאתי בשוק הנודד בעיירה.

בהיתי באש שהבחור הצעיר הדליק באח.

האתר שלהם הרגיע אותי שלא מדובר ביחס מועדף שקיבלתי מכיוון שהזמנתי את סוויטת ווייט פיין, הסוויטה היחידה בפונדק המקסים הזה בן עשרת החדרים. כפי שהכריזו האתר, ברוב החדרים הייתה אח ואם הודעת בבוקר, שבאותו ערב בכוונתך להישאר בחדר ולנוח, הם שלחו את הבחור הצעיר להדליק את האש באח.

אני נמצאת במגדלנה זה ארבעה עשר ימים, ביליתי הרבה ערבים מול האש וניצלתי יפה את שירות החדרים (שהיה נפלא במיוחד) כי רציתי לשמור על פרופיל נמוך.

לא כדאי שמישהו מסוים יראה אותי מסתובבת באזור, בזמן שאני כותבת את הטיוטה למה שעומד להיות הפרק האחרון של חיי.

יצאתי לטיול המתחייב צפונה, אבל רק כדי להתמצא במקום. לא יצרתי קשר. זה יקרה מאוחר יותר.

הכול יקרה מאוחר יותר.

עיניי חלפו על הניירות שהיו מפוזרים על המיטה. עברתי בראש על רשימת המטלות שלי.

הבדיקות במגדלור הסתיימו.

הוא היה, כצפוי, במצב נורא. כל אחד מהבניינים (חוץ מהמגדלור עצמו) היה זקוק למתיחת פנים מהמסד ועד הטפחות – החל בחיזוק יסודות וכלה ברעפים חדשים. המגדלור עצמו היה זקוק לכבשן חדש, צנרת חדשה, תשתית חשמל חדשה, צנרת כבלים טלוויזיה ואינטרנט, חררי אמבטיה חדשים ומטבח חדש.

זה עומד להיות פרויקט עצום ממדים, שאף הסתבך עוד יותר בשל העובדה שהקבלן המקומי, היחיד כך נראה, קיבל ביקורות כל כך גרועות ברשת עד שתהיתי למה הוא עדיין במקצוע. אפילו רוב (סוכן הנדל"ן והחבר החדש שלי) אמר שהוא לא ממליץ עליו.

אז הייתי צריכה להמשיך לחפש קבלן, למצוא מישהו מחוץ למחוז והשלושה שיצרתי איתם קשר כדי שיעברו על דוח הבדיקה של הנכס אמרו לי מייד שהם יצטרכו לגבות הוצאות נסיעה.

זה לא היה מיטבי. אבל רציתי שזה יהיה מושלם. זה חייב להיות. זה היה המקום שבו תכננתי לבלות את שארית חיי. זה היה המקום שבו יגורו בני המשפחה שלי כשיבואו לבקר אותי (הסטודיו והלופט). זה עמד להיות שלי ופטריק לימד אותי לא להסתפק בשום דבר מלבד הטוב ביותר.

המשפחה שהמגדלור היה בבעלותה לא הייתה כל כך מרוצה מכך שהורדתי עשרה אחוז מהמחיר כשהגשתי את ההצעה הראשונית שלי, כי רק הקרקע הייתה שווה פי שניים ממה שהצעתי, גם אם מורידים את עלות הבדיקה.

אבל הרגשתי שהם לא צריכים לקבל שום פרס על מה שעשו. אף אחד מהם לא טיפח את המורשת של אביהם, לא נתן למקום שום טיפת כבוד, שלא לדבר על אהבה. הם נתנו לו להירקב כאילו שאין לו שום חשיבות, אף כי למגדלור הייתה משמעות בטיחותית (קודם כול) ויותר מכול, הוא היה זיכרון לאיש שהוליד אותם.

למדתי בדרכים יפות ואיומות כמה חשוב לכבד את מי שקרוב אלייך קרבת דם, ולעשות זאת בכל מחיר.

לא חשוב אילו דברים מטופשים עשו, עם אילו אנשים רעילים העבירו את זמנם, אילו החלטות קיצוניות לקחו.

התפשרנו על חמישה אחוז מתחת למחיר שביקשו ואני עמדתי לחתום על המסמכים תוך ארבעה ימים. ואז זה היה סגור וחתום.

אין דרך חזרה.

לא משנה מה, אני לא חוזרת בי.

ביד אחת החזקתי את כוס היין שלי ולגמתי ממנה, וכיד השנייה אספתי את מסמכי הנכס ותחבתי אותם לתוך תיקייה (חוץ מדוח הבדיקה, שתפס קלסר שלם של מידע עגום).

קמתי, הנחתי את התיקייה והקלסר על השידה וחזרתי למיטה. הנחתי את כוס היין על השולחן שלצד המיטה כדי להרים סכין גבינה (שהפונדק סיפק לי באדיבותו) לחתוך פרוסה של קממבר יוצא מן הכלל (שהפונדק לא סיפק, ולכן הסכין הייתה אכן מחווה נאה) ולמרוח אותה על חתיכת לחם צרפתי טרי (כל זה מהשוק הנודר גם כן).

נגסתי בפרוסה ולעסתי, בקושי הצלחתי לא לעצום את העיניים מרוב הנאה מן הטעם הנפלא.

הכול התחיל להסתדר. אהבתי שווקים נודדים.

נזהרתי שלא יראו אותי, אז נמנעתי מלבלות שם זמן רב, אבל בלי קשר, התאהבתי בעיירה מגדלנה וחיכיתי בקוצר רוח לרגע שבו אוכל לבלות יותר זמן בחנויות, שלא לדבר על המסעדות.

הקבלנים יפגשו אותי לסיור בנכס ויחזרו אליי עם התוכניות והצעות המחיר שלהם בהקדם, אז אצטרך לקבל החלטה ולהתניע את התהליך הארוך הזה.

עכשיו הייתי חייבת למצוא מעצב פנים. הייתי אבודה בעניינים האלו.

אבל ידעתי בדיוק מה אני אוהבת. לא הייתי מהטיפוסים שמתמהמהים בקבלת החלטות.

פטריק תמיד אהב את התכונה הזאת שלי.

"זה עונג ללכת איתך לארוחת ערב, ילדה יקרה," נהג לומר במסעדות הרבות שישבנו בהן, לאחר שפתחתי את התפריט שלי, סרקתי אותו והחלטתי בתוך דקה.

כן, ידעתי רק מסריקה מהירה אם אני רוצה טונה צרובה, או סטייק דיאנה.

כך שלא נדרשו לי שישה שבועות לבחור מבין כיסויי מיטה ושטיחי קיר שונים.

קווי המתאר החלו להתגבש. המסגרת החלה להתהוות. לעומת זאת דברים אחרים עומדים להקשות עליי.

וכאילו היקום רצה להזכיר לי אחד מאותם דברים (כאילו שיכולתי לשכוח), הנייד שלי צלצל על השידה שליד המיטה.

כשראיתי מי מתקשר, אחזתי לא רק בטלפון, אלא גם בכוס היין שלי, כי הנחתי שאזדקק לה.

לחצתי על 'קבל שיחה' והצמדתי את הטלפון לאוזני. "הי, פאט."

"הי, מתוקה. מה העניינים?"

לא הפתיע אותי שהבן הבכור של פטריק הצליח להעביר בארבע מילים בלבד, את הדאגה העמוקה שלו כלפיי ובו זמנית גם לשדר לי עד כמה רצה שאהיה רחוק ממיינ; עד כדי כך שאילו היה יכול, היה מעלה אותי על טיל ומשגר אותי לירח.

לא סיפרתי לפאט על המגדלור.

גם לא אספר לו על המגדלור, אלא רק אחרי שאקנה אותו. זה לא היה לגמרי כן ולכן לא בסדר.

אבל זה פאט. אישתו קאתי, הייתה חברתי הטובה ביותר. והוא היה בנו הבכור של בעלי המנוח. הוא דמה מאוד לאביו והיה ממש כמו אח גדול בשבילי.

במילים אחרות, אילו אפשרתי לו, יכול היה להשפיע עליי.

"הכול מעולה. ביקרת פעם במיינ?" שאלתי ומייד המשכתי, "היא

יפה מאוד. ממש מדהימה."

"כן. קאתי ואני יצאנו לשיט צפייה בלווייתנים לפני שהפרחחים

נולדו." ידעתי את זה.

קאתי סיפרה לי.

והפרחחים, שהיו רשמית הנכדים החורגים שלי, וריטי ודקסטר, לא

היו פרחחים כלל.

הם היו עכשיו בני תשע־עשרה (כמעט עשרים) ושבע־עשרה, בהתאמה. וריטי קיבלה מלגה אקדמית מלאה והיא לומדת עכשיו בייל (שנמצאת קרוב לכאן; עוד יתרון של מיינ, כי וריטי ואני היינו מאוד קרובות – כשנסעה ללימודים, זה היה טראומטי בשבילי כמעט כמו בשביל הוריה), ודקסטר שקל ללמוד בהרוורד, אבל רק כדי להרגיז את אחותו הגדולה. בסוף גם הוא הלך ללמוד בייל.

"אני צריכה לעשות שיט צפייה בלווייתנים," מלמלתי וחשבתי כמה נפלא זה יכול להיות, ולא רק כי זה נשמע לי באמת נפלא אלא גם כיוון שהסבירות שאתקל במישהו מסוים אם אעשה זאת נמוכה ביותר.

"כן, כדאי לך," ענה פאט. "תגידי, מתי את חוזרת הביתה? יש התעניינות בבית והמתווך לא חושב שהוא יישאר בשוק עוד זמן רב. נצטרך אותך כאן בשביל המכירה." הרגשתי את הגב שלי מזדקף ובהיתי לעבר האח, המומה מהחדשות. בית של אלף ארבע מאות מטרים רבועים, שהיה בשוק פחות מחודש, וכבר יש התעניינות?

הוא הוצע למכירה במחיר של שישה וחצי מיליון דולר. איך יכול להיות שהוא זוכה להתעניינות? או, נכון יותר, התעניינות מהסוג שתוביל לקניה מהירה?
"קאדי, מתוקה?" אמר פאט בזהירות.

"אני לא..." כחכחתי וסקרתי את דוגמת הפיזולי הנאה, בכחול לבן, על כיסוי המיטה. "לא חשבתי שזה יקרה כל כך מהר." גם אנשים עשירים צריכים בתים, קאדי, אמר פאט בקנטור זהיר. מלמלתי, "כן" ואז דיברתי. "אתה בטוח שקאת' ואתה לא רוצים אותו?" "עכשיו כשהקן שלנו עומד להתרוקן, נתפרס על אלף ארבע מאות מטרים רבועים? לא נראה לי."

"מה עם מייק ופאם?" שאלתי על בנו השני של פטריק ואישתו (גם פאם היא חברה טובה שלי) "כל הילדים שלהם בבית." היו שלושה והם היו צעירים יותר.

"כבר קיימנו דיון משפחתי בעניין, יקרה," אמר ברכות. "מייק ופאם והילדים עצובים שהוא נמכר, אבל הם לא רוצים אותו. וגם דאלי ושאנון לא רוצים אותו." הייתה הפסקה קצרה לפני שאמר, "את בטוחה שאת לא רוצה לגור שם?"

"פטריק לא השאיר לי אפשרות כזאת," הזכרתי לו ולקחתי לגימה מהיין.

לא שרציתי להישאר שם. לבדי בבית הענק הזה, עם הזיכרונות שיארחו לי חברה?
בשום אופן לא.

"אני יודע שהוא הכניס את זה בצוואה שלו, קאדי, אבל אולי נוכל לדבר עם עורכי הדין. למצוא דרך לעקוף את זה."
"האם זה כי אתה רוצה שבית המשפחה יישאר במשפחה?" שאלתי בזהירות.

"זה הבית שגדלתי בו. שם רבתי בטירוף עם האחים שלי, אף על פי שגם אהבתי אותם בטירוף. שם איכדנו את אימא שלנו. אבא מצא אותך והיו לנו שם זמנים טובים. חגים. מסיבות יום ההולדת האלה שארגנת; היית כל כך טובה בזה. ערבי המשחקים. מסיבות הפיג'מה המגוחכות שלך עם הנשים הבוגרות שלנו, שאנחנו הגברים היינו חייבים להתפרץ אליהן, אז עשינו את זה. אבל המשפחה היא המשפחה. אבא ואת, קאת' אני והילדים, מייק ופאם והילדים שלהם, דאלי ושאנון והגוזלים שלהם. זאת המשפחה. הבית הוא רק בית. אבל אילו רצית לשמור לך אותה, היינו מוצאים דרך."

וגם דרך להשאיר אותי קרוב לבית כדי שהלב שלי לא ייקרע מתוכי, יימעך ויושלך כמו פסולת.
לקחתי שאיפה לפני שאמרתי, "אבא שלך רצה שאמשיך הלאה, אני חייבת להמשיך הלאה, פאט."

"כן, אבל איך?"

לא ענית. לקחתי לגימה מהיין.

"קאדי." קולו היה חד יותר. ממש כמו של אבא שלו.
או של אחי הגדול.

"התמונה הזאת מתבהרת," ענית תשובה מעורפלת.
"את מתכוונת להראות לי אותה?" שאל.

"כשיגיע הזמן."

"לעזאזל, קאדי." אמר בחדות.

"פאט, הוא מת לפני חודשיים ושישה ימים. תן לי זמן," לחשתי.
פאט לא אמר דבר במשך זמן מה.

אחר כך אמר, "זה לא מוצא חן בעיניי."

"הבהרת את זה, יקירי," אמרתי בשקט.

הוא אכן עשה זאת. גם קאת'. מייק. פאם. דאלי. שאנון. אפילו וריטי, דקסטר, ריילי, אלי, קורבין וביאה ואפילו מלאני שהייתה רק בת שבע.

הם רצו שאשאר בבית. בדנוור.
 "אם את צריכה למצוא את דרכך, את צריכה לעשות את זה עם המשפחה שלך." הם לא היו המשפחה שלי.
 הם היו המשפחה של פטריק.
 "אתה יודע שאני אוהבת אותך," אמרתי ברוך.
 "כן, אני יודע. וקאת' יודעת. ווריטי. ודקס. אני יכול להמשיך אבל לא אעשה זאת. אני כן אומר שגם אנחנו אוהבים אותך. אבא איננו וכולנו איבדנו אותו. כולנו מתגעגעים אליו. ותצטרכי להאמין לי – מכיוון שכולנו כאן ואת שם – אבל אני יודע שזה קל יותר להתאבל כאשר נמצאים בחיק המשפחה."
 "אם נחזור לענייננו," שיניתי את הנושא בצורה צולעת – "נתתי לקאת' ייפוי כוח. במקרה שהבית יימכר –"
 "אם הבית יימכר," קטע אותי פאט, "אז צריך להוציא למכירה פומבית את הדברים שבתוכו."
 "ואני עברתי על הכול עם קאת', פאם ושאנון לפני שעזבתי, אז הן יודעות; שכל מה שלא שמתי בצד יכול להימכר."
 "אני חושב שבהזדמנות הזאת, את חייבת לחזור הביתה ולהסתכל שוב. קאת' אמרה לי שבקושי השארת משהו לעצמך."
 "אתה יודע, שום דבר מזה הוא לא פטריק."
 הוא שוב לא אמר דבר והפעם השתיקה נמשכה.
 "אני עושה מה שאבא שלך רצה, פאט, הזכרתי לך."
 "אני לא בטוח שהוא היה צלול בדעתו כשאמר לנו מה הוא רוצה, השיב פאט.
 "אתה יודע שזה לא נכון," גערתי בו בעדינות. "אתה יודע שהוא תכנן את זה כבר לפני שנים." פאט שתק שוב.
 "אני צריכה לעשות את זה, פאט. בשביל אבא שלך."
 "אם הבית יימכר, את צריכה לבוא הביתה."
 "לקאת' יש ייפוי כוח –"
 "כשניפרד מהבית הזה, קאדי, נרצה שתהיי כאן." עכשיו הגיע תורי לשתוק.
 "אפשר להסכים על זה?" שאל.
 "כן," לחשתי.

"יופי, " הוא אמר, כמעט נהם.

ואני כמעט חייכתי.

במקום זה לקחתי עוד לגימה מהיין.

"אעדכן אותך איך מתקדמת המכירה," הבטיח.

"תודה יקירי," עניתי.

"וקאת' תשמח לשמוע ממך, " שיתף אותי. זה הפתיע אותי.

"רק אתמול התקשרתי אליה."

"היא רגילה לדבר איתך כל יום ולראות אותך כמעט כל יום. אז

תחשבי על זה."

עצמתי את עיניי.

היינו חברות בלב ובנפש, קאת' ואני. פאם ואני. לעזאזל, שאנון

הייתה גם כן החברה הטובה שלי.

יתר המשפחה התגעגע אליי. אבל ידעתי שזה הכי יפגע בקאת',

פאם ושאנון, כי אם מישהי מהן הייתה נוסעת, הייתי בטח הרוסה מזה.

והייתי הרוסה, מכיוון שנסעתי. פשוט לא יכולתי לחשוב על זה.

"אתקשר אליה מאוחר יותר," אמרתי לו.

"מעריך את זה."

"או, קיי, אם כך, יש לי קמבר שנוזלת כאן ו –"

"אני יודע שאת מתכוונת לפגוש אותו."

שתקתי.

פאט לא.

"אני יודע שאת מתכוונת לנסות לפגוש אותם ואני מוכן להמר על

זה שאף אחד מהם לא שווה את זה, קאדי. שניהם הפנו לך את הגב. מה

שמו, השוטר הזה, מה שהוא עשה לך –"

עצמתי שוב את עיניי ולחשתי, "בבקשה ממך."

"לא מגיע להם להכיר אותך, מתוקה. הם לא ראויים לכך שתאירי

את חייהם. אני לא יודע מה אבא חשב ואהבתי את אבא שלי. כל העולם

נראה לי משונה בלעדיו כי הוא היה חלק כל כך גדול ממני. אבל הוא

טועה בקשר לזה. אני מרגיש את זה בעצמותיי."

"יפה פה, " אמרתי בשקט, פקחתי את עיניי ובהיתי לתוך האש.

"אני יודע."

"שָׁלוֹ, " אמרתי לו.

"אני יודע גם את זה."

"אני צריכה לעשות את מה שהוא רצה שאעשה, פאט."

"וזה מרגיז אותי, אבל אני יודע גם את זה. אז רק אומר לך שאנחנו כאן. אנחנו תמיד כאן. לא איכפת לי אם יבשת כמעט שלמה מפרידה בינינו, אנחנו יכולים להגיע לשם או להחזיר אותך לכאן אם תצטרכי אותנו. כל שעלייך לעשות הוא להתקשר."

היה לי גוש בגרון כשאמרתי, "תודה לך, יקירי."

שמעתי אותו מכחכח בגרונו כשענה, "תתקשרי לקאת' מאוחר יותר. אבל אל תגידי לה שנזפתי בך, כי היא תשלח אותי לישון על הספה." קאת' הייתה אישה ואימא. קאת' לא נזפה ולא אהבה כשפאט עשה את זה (הוא עשה את זה בכל זאת ולכן מצא את עצמו לעיתים על הספה).

היו לה עוד כלי נשק בארסנל כדי להשיג את מה שרצתה. והיא השתמשה בהם.

פשוט עד כה הייתי עמידה בפניהם.

"אתקשר אליה. תודה לך על זה שאתה מי שאתה ושאיכפת לך כל כך. אבל אני אהיה בסדר."

"עוד נראה."

אכן נראה.

נפרדנו וניתקנו.

הנחתי את הטלפון ואת הכוס לידו, הכנתי לי עוד לחם עם גבינה ומזגתי לי עוד יין בזמן שלעסתי אותו.

תוך כדי כך חשבתי לעשות את מה שבשום אופן אסור לי לעשות. אבל השיחה גרמה לכל מה שקרה בעבר לפרוץ בכל הכוח אל תוך ההווה; אל החדר המקסים, בפונדק המקסים, בניו-אינגלנד.

אז הלכתי לארון ופתחתי את המזוודה הריקה שאחסנתי אחרי שפרקתי (זה היה משהו ששעשע את פטריק, אם היינו אמורים להישאר במקום כלשהו ליומיים או יותר, תמיד פרקתי את המזוודה).

המעטפה הגדולה הייתה שם.

לא הייתי צריכה להביא אותה איתי. בחלומות הפרועים ביותר שלי, דמיינתי שמישהו מסוים מגלה שאני שם, מזמין פשיטה משטרתית ומוצא את זה.

לא סביר שזה יקרה, כמובן. לפחות לא החלק האחרון. חזרתי למיטה, הוצאתי את שתי תיקיות המסמכים שבמעטפה והנחתי אותן על המיטה. לקחתי את היין שלי וחזרתי אליהן. פתחתי את התיקייה הדקה יותר.

הייתה שם תמונה בגודל של עשרים על עשרים וחמישה סנטימטרים – מחוברת באטב לכריכה הפנימית, השמאלית – של אחי, יוצא מבית מקסים והולך לעבר מכונית סובארו כחולה שחנתה בחנייה שלו. הפעם האחרונה שראיתי אותו, הייתה בלוויה של אימי. הפעם האחרונה שדיברתי איתו, הייתה בלוויה של אימי. בעצם אמרתי לו מעט מאוד. מה שהוא אמר לי היה שאני לא רצויה בקבלת הפנים שלאחר הלוויה, בבית של אימא ואבא שלי ושאני צריכה להסתפק בכך שחלקתי לה את הכבוד המתחייב, כשנכחתי בטקס הקבורה.

פטריק, שעמד לצידו, רתח מזעם. לא הלכנו לקבלת הפנים. אבא נפטר כמעט שנתיים לפני אימא. בלי קשר לעובדה שהיה מכור לכוס, רץ כמעט בכל יום ושומר על תזונה קפדנית, היה לו לב חלש שהוביל לסדרה של התקפי לב, שהאחרון שבהם הרג אותו. המוות של אימא היה מכוּעַר יותר.

היא החליקה, נפלה ונפצעה קשה בחממה שלה, ונחתכה בזרועה ממזמרה שפגעה בעורק וגרמה לדימום חזק. היא גררה את עצמה לדלת וכמעט הצליחה לצאת, לפני שהתעלפה מן הכאב ואיבוד הדם. היה חורף וזה קרה בזמן גל קור.

וזה היה מחריד לחשוב שאימי קפאה למוות (או דיממה למוות, איש לא ידע מה קדם למה).

הייתי בהלם לא רק כי איברתי אותה, אלא גם משום שאיברתי אותה לפני שהצלחתי להתפייס איתה (או למצוא דרך לשכנע אותה להרשות לי לפייס אותה, ואיברתי גם את אבא באותו אופן) וגם מכיוון שמתה בצורה כל כך מזעזעת.

פטריק ידע את זה, לכן מצא חן בעיניו עוד פחות שקיילן, אחי, התנהג אליי בצורה כל כך נוראית.

אבל זה היה אותו קיילן, שפחות מחדשיים לאחר מותה של אימא, התגרש מאישתו (כי אימא הייתה יוצאת מדעתה, מכך שכנה בככור,

המושלם, הגאון, המבריק, עושה משהו כמו לעזוב את אישתו ולנתק איתה קשר) ועזב.

הוא עשה עוד משהו מאוד קיילני, הוא עבר לגור בצד השני של המדינה והשאיר מאחור לא רק את אישתו, אלא גם את שני ילדיו.

הוא היה מעצב תוכנה ממש טוב. המשרד הראשי של החברה שעבד בה היה ליד סן־פרנסיסקו. אבל הוא היה יכול לעבוד בכל מקום.

וזה מה שהוא עשה, בעיר מרוחקת במיין, מאה ושישים קילומטרים ממגדלנה. נראה שאני לא הנצר היחיד לבית ובסטר שאוהב להיות לבד.

הילדים שלו טסו לבקר אותו פעם בחודש. גם הוא טס לבקר אותם פעם בחודש.

נראה שזה עובד לכולם ועל פי הממצאים של החוקר הפרטי, בעיקר לילדיו של אחי, שארבעה ימים בחודש עם אביהם היו משהו שהצליחו פחות או יותר לעמוד בו. הם התקשו לסבול אותו יותר מזה.

פרשתי את הניירות במניפה על המיטה. ניירות, שהיו הרוחות של החוקר הפרטי שפטריק שכר, שהראו, בנוסף לכך, שאחי טייל, דג, שט,

רכב על אופניים, עבר.

קיילן עשה כל מה שקיילן רצה לעשות.

לגמתי מהיין ואז לקחתי נשימה עמוקה מאוד והסתכלתי על התיקיה השנייה, העבה יותר.

פטריק סיפר לי על החוקר הפרטי שלו ומה שעשה, שלושה שבועות לפני מותו. הוא גם נתן לי את המעטפה עם התיקיות בתוכה.

לא נגעתי בה למעלה מחודש אחרי מותו.

קראתי את כל מה שהיה בתיקיה השנייה, איך־ספור פעמים. ופתחתי אותה שוב באותו רגע.

בתצלום בגודל עשרים על עשרים וחמש שהיה מהודק באטב לכריכה הפנימית השמאלית של התיקיה, נראה גבר גבוה, כהה־שיער, נאה באופן יוצא דופן, צועד לאורך מדרכה שעכשיו זיהיתי אותה.

כמדרכה של רחוב קרוס, הרחוב הראשי של מגדלנה.

הייתה לו ילדה על הידיים.

היא לבשה כובע בצבע קרם שהיו מחוברות אליו בחלקו העליון אוזני חתול, החלק הפנימי של האוזניים היה ורוד, מקדימה, באזור

המצח היה אף ורוד עם שפמים סרוגים מצמר שחור מצדדיו. היה לה

ז'קט קטן, ורוד ונפוח. והיו לה כפפות קטנות בצבע קרם עם פרצופים של חתולים על צידם החיצוני; אפים ואוזניים גם הם ורודים. היה לה שיער כהה שגלש מתחת לכובע החמוד שלה. היו לה עיני שקד מדהימות.

שמה היה ג'יני.

ובתצלום הזה היא הייתה בת שנתיים. עכשיו הייתה בת ארבע.

העברתי את מבטי אל הגבר.

קורט יגר, השריף של מחוז דרבי במיין (אומרים "דארבי", כמו שהאנגלים מבטאים את זה).

גבר שכמעט לאורך כל הכרותינו, הכרתי בשם טוני.

ומסתבר, שעכשיו קוראים לו שריף יגר, וכשעזב את דנוור, או מעט אחר כך, פטריק הצמיד לו מעקב.

לא כל הזמן. פטריק לא שכר בלש פרטי למעקב צמוד. אבל הוא כן דרש דוחות בכל רבעון.

וקיבל אותם.

ככה ידעתי שהשריף יגר הגיע למחוז דארבי, למגרלנה, כדי לקבל משרה של סגן שריף. משרה בעיירה תיירותית ציורית על חופי מיין, שהייתה שונה מאוד מהתפקיד המסוכן שלו כשוטר סמוי במשטרת דנוור. ידעתי גם שהוא לא חיבב את הבוס שלו והוא חשף את העובדה הזו בפומבי כשהתמודד מולו שמונה שנים לאחר שהתמנה לסגן. מסע הבחירות היה מלא ארס, אבל נראה שמספיק מבני מחוז דארבי לא אהבו את השריף הישן כך שקורט יגר הפך לשריף החדש, אחרי שגבר על הבוס שלו ברוב דחוק של תשעה אחוזים.

בבחירות השניות מול אותו יריב, ניצח בהפרש של ארבעים-ואחד אחוזים. בבחירות האחרונות לא היה לו מתחרה.

הוא נודע כבעל מזג טוב, חד אבחנה, מסור, חרוץ, חד והוגן. עוד ידעתי, שהוא יצא עם אישה יפה בשם דארסי, עבר לגור איתה, הם התארסו ולאחר שש שנים, שבשתיים האחרונות מהן היא ענדה את הטבעת שלו, הוא סיים את הקשר איתה. היא הייתה פגועה ומרירה ועברה למארבלהד, מסצ'וסטס, כדי להימלט מפניו.

הבנתי את החלק האחרון בסיפור. הו, הו, הבנתי אותו היטב.

אחר כך יצא עם אישה יפה בשם קים. הוא גר איתה, אבל הם לא

התארסו ואחרי ארבע שנים היא קראה את הכתובת על הקיר, לאור מה שקרה לקודמתה.

היא לא טעתה. הוא סיים את הקשר.

היא, לעומת זאת, החליטה למנוע זאת ממנו.

על פי אנשי העיירה, ששמחו מאוד לדבר על פיסת הרכילות העסיסית הזאת, ההכרזה שלה שהיא בהיריון זה חודשיים – חודש אחרי שנפרד ממנה ואחרי ארבע שנים, שבהן היה ברור שבני הזוג יודעים היטב איך להימנע מהיריון בלתי מתוכנן – נתפסה כניסיון ללכוד אותו.

לשריף יגר לא התחשק להיות לכוד.

כדי להימנע מסכנה אפשרית לעובר, חיכה עד לאחר הלידה כדי לדרוש בדיקת די.אן.איי.

לעומת זאת, הוא לא חזר לאקסית שלו "לטובת" הילדה, דבר שהפגיע רבים, כיוון שזה היה משהו שציפו ששריף יגר יעשה (עוד סיבה בגללה רבים חשבו שההיריון נועד להיות מלכודת).

בדיקת הדי.אן.איי נערכה לאחר הלידה. הילדה הייתה שלו.

הם נתנו לה את השם ג'יין אבל קראו לה ג'יני – שם נפוץ – וידעתי למה.

לעולם לא אעמיס על ילד שם משוגע. משהו שיהיה עליו לאיית או לחזור עליו או לתקן את מי שאומר אותו לא נכון. לילדים שלי יקראו בשמות כמו ג'ון, ניק, מקס, מרי, ג'יין, בת'. שמות ברורים. שמות טובים.

זה מה שטוני אמר לי בזמן שהיינו במיטה אחרי שעשינו אהבה. בזמנו, חשבתי שזה דבר מוזר לומר, בייחוד בנחישות שבה אמר זאת. שמו היה טוני. שם המשפחה שלו היה וילסון. אף אחד מהשמות לא היה מסובך להגייה או לאיות.

הבנתי למה אמר זאת כשגיליתי ששמו הוא למעשה קוארט, מבוטא "קורט" ומאוית בצורה שמעולם לא ראיתי קודם לכן.

כך שלא היה מפתיע שלבתו קראו ג'יני.

החוקר הפרטי דיווח שאחרי הלידה, קורט נשאר עם האקסית שלו, ישן על הספה בדירה שלה במשך שלושה חודשים כדי לעזור לה בתקופה הראשונה של ההורות וכדי להיות חלק מן החודשים

הראשונים בחייה של בתו, אבל גם בציפייה לשלב שבו ג'יני תהיה מסוגלת, להיפרד מאימה ולהיות רק עם אביה.

מאותו רגע והלאה, היא הייתה אצלו כל שבוע שני והוא אפילו גרר את האקסית שלו לבית המשפט, כשאיימה לעזוב את מגדלנה ולקחת איתה את בתם. הוא ניצח.

די אם נאמר משהו שהבלש הפרטי לא היה צריך לדווח (אף כי עשה זאת): האקסית הזאת – שלא הצליחה ללכוד את שריף יגר ובמקום בן זוג קיבלה חבר-לשעבר, שישן על הספה שלה במשך חודשים ונאלצה לחלוק הורות משותפת עם הגבר שאהבה (אם כי באופן לא בריא) עד כדי שעוללה לו משהו כל כך נורא – לא הייתה מרוצה במיוחד.

העובדה שקורט מצא גם זמן לצאת עם נשים אחרות, לא שיפרה את הרגשתה.

הוא לא יצא עם הרבה נשים ולא שיחק ברגשות שלהן. הוא הזמין נשים שהיה מעוניין בהן לצאת איתו ואף פעם, אפילו לא פעם אחת מאז עזב את דנור, לא סיים קשר עם אישה לפני שיצא איתה לפחות חמש פעמים.

נראה שהקשר שלהם היה הרבה יותר פשוט עכשיו (גם אם ודאי לא כפי שהיה יכול להיות אלמלא עשתה מה שעשתה), כשהתברר לה שכל סוף שבוע שני היא פנויה כך שגם היא החלה לצאת עם אחרים.

בלי קשר לעובדה שהוריה של ג'יני הצליחו להסדרר ביניהם באופן שאפשר הורות משותפת, המצב הזה היה יכול להיות מתסכל, מטריד ואפילו מכעיס.

אלמלא הייתה ילדה קטנה בעלת שיער כהה ועיני שקד יפות שנראתה מתוקה להפליא בכובע חתלתול.

לא היו לי ילדה קטנה או ילד קטן, ובשנים מאז פגשתי את טוני באותה מסיבת חצר, היו לי הזדמנויות מוגבלות מאוד לעשות ילד.

פטריק ואני לא שכבנו. אף לא פעם אחת. זה לא היה חלק מהקשר שלנו. לא בהתחלה. ולא בשום שלב. אפילו ישנו בחדרים נפרדים מהרגע הראשון.

הוא לא היה המאהב שלי. הוא היה המושיע שלי.

הוא היה בן שישים וחמש כאשר נישאנו. אני הייתי בת עשרים וארבע.

לא התחתנתי איתו כי הייתה לו אחוזה בשטח של אלף ארבע מאות מטרים רבועים. לא התחתנתי איתו מכיוון שהיה הבעלים של מורלנד חימום ואוורוד, חברה שהמשאיות שלה חצו שש-עשרה מדינות בחלק המערבי של ארצות הברית.

התחתנתי איתו כי אהב אותי; הוא רצה להגן עליי, הוא רצה לשמור עליי והוא רצה להעניק לי משפחה.

לא משלי.

את שלו.

הדרך לא הייתה סוגה בשושנים ולא דילגנו לאורכה בעליונות. היא הייתה מלאה מהמורות. בייחוד בהתחלה, כשילדיו של פטריק חשבו שהייתי מה שכולם, כולל קורט יגר, חשבו שהייתי.

אבל הוא היה פטריק מורלנד. וכאשר החליט לעשות משהו, הוא עשה אותו.

והוא עשה זאת.

לקחתי לגימה גדולה מאוד מהיין והדפתי את ערמת הניירות כדי להגיע לראשון מבין התצלומים הרבים בגודל עשרים על עשרים וחמש שהיו בסוף הערמה.

ג'ינני עומדת, לבושה בשמלת קורדרוי ורודה עם סינר ומתחתיה גופייה עם שרוול ארוך. על השמלה היו פרחי חננניות גדולים בוורוד בהיר, סגול וטורקיז ומתחתיה טייץ בצבע טורקיז בהיר ומגפי ילדות ורודים (שנראו כמו UGG) על רגליה. פלג גופה העליון היה מוטה לאחור, היא חייכה וידה מורמת ומכסה על שפתיו המלאות, היפות והמחייכות של גבר יפיפה, בעל שיער כהה שהתכופף כדי להצמיד את פניו לשלה.

התמונה צולמה באוקטובר האחרון. היא הייתה האהובה עליי.

והיא הרסה אותי.

סגרתי את התיקיה במהירות ותחבתי את כל הניירות בחזרה לתוכה. עשיתי את אותו הדבר עם זו של אחי.

קורט וקיילן גרו במרחק של מאה ושישים קילומטרים זה מזה.

פטריק סירב להאמין שזה צירוף מקרים (או נאמר, תעלול אכזרי

של הגורל) שאחי המתנכר והגבר היחיד שאי פעם אהבתי (באופן כזה) עקרו שניהם מדנוור ועתה הם מתגוררים לחופי מייץ, במרחק של מאה ושישים קילומטרים זה מזה.

פטריק אמר שזה סימן. פטריק אמר שהגיע הזמן.

פטריק אמר שהוא מאמין בכל ליבו שאני נועדתי להיות כאן – במייץ. ששני הגברים האלו יעניקו לי את הכאושר ועושר לנצח שלי.

פטריק היה לגמרי בטוח בזה.

הוא כנראה גם טעה מאוד.

אבל אני הייתי חייבת לו הכול.

אז הייתי חייבת לו את זה.

וכתוצאה מכך, יהיה לי מגדלור משלי. תצפיות משלי על הים. יהיה לי מקום מדהים שאליו תוכל המשפחה לכוא לחופשות וכדי לבלות איתי.

וקיילן היה במרחק מאה ושישים קילומטרים. אחרי שקיבלתי ממנו את המכה האחרונה והחותכת שלו, לא ראיתי אותו יותר. וקורט...

טוב, אם הוא יכול להתמודד עם מגורים באותה עיירה והורות משותפת עם אישה שניסתה ללכוד אותו על ידי כך שנכנסה להיריון ממנו בלי ידיעתו...

הוא יכול להתמודד עם האפשרות לפגוש אותי מדי פעם (כמה שפחות אם זה תלוי בי).

זה קרה אחרי שחתמתי על המסמכים.

אחרי שווידאתי שלא תהיה לי אפשרות לחזור בי, וברגע לא אופייני של היסוס, הבנתי שעשיתי טעות איומה.

אחרי שהחלטתי להתקדם עם השיפוצים (כי המגדלור הקשיש היה זקוק להם), אבל לא ללכת עד הסוף אלא ליצור שלושה חללים שונים להשכרה לתיירים, ולא לגור שם כלל.

אחרי שהחלטתי שהכי טוב יהיה אם אוותר על החלום של פטריק ואחזור הביתה לדנוור. ואחרי כל הדברים האלו, ראיתי את זה.

חזרתי למגדלור, קודם כול מפני שהיה שלי ושנית, הייתה לי פגישה עם אחד הקבלנים כדי לערוך סיור בשטח.

הייתי שם שלוש פעמים מאז נתתי את ההצעה לקניית השטח וראיתי אותם גדלים; הנבטים החזקים של הגבעולים והעלים בצבע ירוק עז, היו עוצרי נשימה על רקע העשב האביבי שהוריק סביבם (אף כי עדיין לא התאושש מן החורף).

אבל עברו ימים מאז שהייתי שם.
ובפעם האחרונה שהייתי שם הם טרם נפתחו. ועכשיו...
הם היו פתוחים.

אפשר היה לראות אותם מרחוק, אבל בזמן שנהגתי במעלה השביל אל הצוק שעליו עמד המגדלור שלי, היופי המרהיב שלהם התעצם.

לא הייתי היחידה שהבחינה בזה.
היו שלוש מכוניות ועוד יותר זוגות אופניים, לכל אורכה של הגדר הרעועה שהקיפה את הקשיש, ואנשים שהסתובבו ברגל עם טלפונים ומצלמות מורמות, הצביעו לעבר המחזה.

המחזה היה מצע של צבעונים, בוורוד עז שזלג עד לשוליים בלבן צח, שצמחו מתוך ים של גבעולים ועלים בצבע ירוק עז. היו מקומות שבהם היו דלילים יותר, מקומות שבהם היו פזורים בדשא, אבל מכל עברי המגדלור, השבילים, המבנים ורוב השטחים הפתוחים הקרובים אליהם, השתרע מצע של ורוד עז וירוק עוצרי נשימה.

הייתי כל כך טרודה, ששכחתי לחפש את התמונות בגוגל. שמחתי שלא עשיתי את זה כשראיתי את המראה בכל תפארתו.
החניתי את המכונית השכורה שלי ליד רכב שטח עם לוחיות של קרוליינה הדרומית ויצאתי ממנה לאט. הלכתי לאיטי לכיוון הגדר ובהיתי במראה שנפרש מולי.

לא.

בשום אופן לא.

אחרי שקיילן סילק אותי וקורט שבר אותי, לא הייתה לי שום כוונה לחזור על עקבותיי ולברוח בחזרה לדנוור.

זה, כל זה, היה שלי. והיה ככוונתי לשמור עליו.
עצרתי – עדיין ב'הלם צבעונים' – ובהיתי במראה שנפרש לפניי,

תוהה אם זה נס משמיים. היה לי ידע מסוים בגינון וחשבתי שהרוח והמליחות באוויר יקשו על פריחה מסוג זה לצמוח בשפע שכזה.

אין ספק שטעיתי. "הפעם הראשונה שלך?"
 הסתכלתי על הגבר שעמד לידי עם מצלמה על חצובה. "כן," עניתי.
 הוא חייך. "אני מגיע לכאן מדרום קרוליינה פעם בשנתיים בעונה הזאת, כיוון שאשתי אוהבת את החנויות, אני אוהב את המסעדות ושנינו אוהבים את הים, אבל זה," הוא החווה בידו לעבר מה שיהפוך בקרוב לכייתי החדש, "מה שבאמת מושך אותי לכאן. ראיתי את זה אולי חמש פעמים במשך עשר השנים האחרונות. אף פעם לא נמאס לי מהמראה."

הפניתי מבט לעבר המגדלור שלי.
 הוא צדק. זה לא היה משהו שיכול להימאס עליך אי פעם. "לא, אני יכולה לתאר לעצמי שהוא אף פעם לא נמאס," מלמלתי.
 "הלכנדר פורח עכשיו ב'בית לכנדר' והפעמוניות ב'קליפ-בלו', אבל לא קל להגיע למקומות האלו," הוא שיתף אותי. "הם הרבה יותר מוסתרים. ובכל זאת, ניסיתי לעבור שם כמה פעמים והם בהחלט יפייים. אבל זה יפה בצורה שלא תיאמן."
 הוא צדק גם בזה (אף על פי שעדיין לא ראיתי את 'בית לכנדר' או את 'קליפ-בלו', אבל תכנתי לעבור לידם).

"חדשות טובות," הכריז. הפניתי את תשומת ליבי בחזרה אליו, הוא המשיך ואמר: "יש דיבורים בעיירה שמישהו קונה את המקום. הוא עמד ריק מי יודע כמה זמן. אומרים שהבעלים החדש מתכוון לשפץ את הכול ולהחזיר אותו לימי הזוהר שלו. אני יכול רק לדמיין מה זה יעשה לחשבון הבנק שלו, אבל אני רוצה לומר לך, שאילו היה עולה אי פעם בדעתי, שיהיה לי כסף בסכומים כאלו, הייתי גורר את אשתי לכאן ועושה בדיוק את זה." הוא הביט לעבר המגדלור שלי, הצבעונים שלו והים שמאחוריו. "לא בטוח שאי פעם ראיתי משהו כל כך יפה, וביקרתי בלא מעט מקומות. אבל הדבר הזה שכאן, זה הדבר."

הסבתי מבט למקום שאליו הביט וחשבתי שהוא שוב צדק. זה הדבר.
 "אני כל כך שמח שמישהו סוף-סוף ידאג למקום הישן הזה," הוא מלמל.

"גם אני," לחשתי.

"אני הולך להתמקם שם, אז זוהי. תהני," איחל בזמן שלקח את המצלמה והחצובה, עבר מאחוריי והמשיך צפונה לאורך הגדר. המשכתי להביט ביופי שהיה עכשיו כולו שלי, עד שהרגשתי תזוזה לצידי והבטתי ימינה.

גבר יצא מטנדר שעל דלתו שם ופרטי הקשר של חברת בנייה ואנשים הזיזו את אופניהם מדרכו בזמן שפתח את השער הסגור (רוב ואני הצלחנו לסגור אותו ורוב חזר עם קצת שמן כדי לשמן את הציירים כך שאפשר יהיה להשתמש בו עד שאחליף אותו).

הסתכלתי עליו פותח את השער, חוזר לטנדר, נכנס לתוכו ועובר איתו דרך השער. גם האחרים הסתכלו.

כשחנה ויצא לסגור את השער מאחוריו, הלכתי לעברו וקראתי לו כדי שיחכה.

לחצנו ידיים בשער.

אחרי שחציתי גם אני את השער הוא סגר אותו ויחד צעדנו אל הקשיש כדי לדבר על השיפוץ המתוכנן ושחזור תקופת הזוהר שלו.

השתמש בנערה.

שמונה־עשרה שנים מוקדם יותר...

זה עבד. עבד באופן מושלם. בדיוק מה שהייתי צריכה, כדי לשכוח את ההתנהגות האכזרית והשתלטנית של אימי. בדיוק מה שהייתי צריכה כדי לשכוח שקיילן היה כזה מגעיל. בדיוק מה שהייתי צריכה כדי לשכוח איך חיי הפכו לאסון בגלל מכתב. זאת הייתה שיטה ברוקה ויעילה להתמודד עם החרא בחיים וזה עבד.

הייתי שתויה, גמודה, שיכורה לגמרי. וזה היה ממש טוב. לוני, מריה ואני היינו בהתכנסות השנתית של האופנוענים אצל 'ביל החיה'.

הכינוס היה מיועד בעיקר לאופנוענים, אבל גם אחרים יכלו להשתתף ואנחנו הגענו כבר חמש שנים ברציפות. הקמנו את האוהלים שלנו. הוצאנו צידניות עם וודקה ובירות. הכרנו חברים חדשים וישבנו איתם ליד המדרות בלילה מורידים שוטים, מתמזמים (כלומר, מריה ולוני התמזמוזו, לוני דאג שלי לא תהיה אפשרות ועכשיו ידעתי גם למה). צלחנו את ההאנגאובר במשך היום, רק כדי לרפוק את הראש שוב, עם בירה, שוטים, גראס והמוסיקה ש'ביל החיה' ניגן על הבמה הגדולה, המאולתרת, באמצע השדות המעובדים שלו, כל זה העביר לנו סוף שבוע שלם של כסף.

לא הייתי אמורה להיות שם. לא באותה שנה. הייתי אחראית עכשיו. הייתי סגנית מנהל. היו לי מטרות. הייתי

בדרך הנכונה. אוֹקיי, אז ההעלאה בשכר שקיבלתי הייתה רק כמה דולרים יותר לשעה, אבל בשבילי, זה היה הרבה. והתנאים היו טובים יותר. ביטוח טוב יותר. הם אפילו הפרישו מעט לחשבון פנסיה. וקיבלתי עוד שבוע חופש. אז נתתי הכול, כי עובדים לא נשארו זמן רב בסיפ־אנד־סייב. המנהל האחרון התחפף על אף שהיה שם פחות זמן ממני. המנהל החדש יתחפף מתישהו כי הוא השלישי שהיה לנו מאז שאני שם. אם אפגין נאמנות ואתאמץ ללמוד, יש לי סיכוי להיות מנהלת עוד לפני שאשקיע בזה את מה שחשבתי שצריך להשקיע כדי לתת דוגמה לנאמנות לעבודה – כלומר שנה וחצי. אם אצליח להתקדם לניהול, אשאר בתפקיד שנתיים, רק כדי להראות הכרת תודה (ונאמנות. יותר בשביל מעסיקים פוטנציאליים עתידיים).

אז כן, הייתי בדרך הנכונה.

כמו כן, לא רציתי להיות ברייב, כי לוני ומריה היו שם. אחרי שטוני הצביע על הדברים שלא ממש הפנמתי קודם, התחמקתי מהם, אף על פי שזה היה מבאס. זה לא היה קשה מכיוון שהייתי עכשיו סגנית מנהל והם ידעו שעשיתי שעות נוספות – ככל שרק יכולתי (והם הבינו את זה), אז הם היו ממש בסדר עם זה שאני נותנת הכול כדי להשיג את המטרות שלי.

וחוץ מזה, שניהם היו עסוקים בדברים שלהם. פשוט חששתי שהדברים האלה לא היו דברים טובים.

אבל הם היו שם וגם אני – ולא הייתי צריכה להיות שם כשלמחרת בשבע בבוקר הייתי בהחלט צריכה להיות בעבודה.

ובכל זאת כן הייתי צריכה את זה. הייתי צריכה את הרייב של 'ביל החיה'. הייתי חייבת לרפוק את הראש. הייתי חייבת להשתחרר. ולא היה איכפת לי שכנראה אתקשר להגיד שאני לא מגיעה (או לא אתקשר בכלל) כי אני עדיין שיכורה או שפוכה או מה שזה לא יהיה.

כי למען האמת, התחלתי להבין שזה לא משנה כמה קשה תעבדי, כמה תהיי נאמנה, כמה תתאמצי להיות חכמה, בכל מקרה החיים יהיו פשוט מבאסים. החיים שלי היו מבאסים באותו הרגע כי המכונית שלי התקלקלה פתאום בשבוע שעבר.

הייתי צריכה את המכונית שלי כמו כולם, ואפילו שהיו לי קצת

חסכונות, הם לא הספיקו כדי לקנות מכונית חדשה (כלומר, משומשת, או אפילו גרוטאה). הם הספיקו (בקושי) כדי לתקן את הישנה. אז זה מה שעשיתי.

אבל נשארתי בלי גרוש, בלי חסכונות והשתמשתי אפילו במעט הכסף שהיה לי בחשבון.

ואז, לפני יומיים, קיבלתי מכתב מבעל הבית שמפנים את כל הדיריים. הם מכרו את הבניין, הם הולכים לגלח אותו ולבנות שם חניון או משהו, אז לכולנו היו שלושים יום להתפנות.

הדירה שלי לא הייתה משהו, אבל היא לא הייתה בשכונה הכי גרועה שאפשר להעלות על הדעת והשכירות לא הרגה אותי (היא רק כופפה אותי קצת).

בכל אופן, רשימת הדירות הפנויות בסכום ששילמתי, כן היו בשכונות הגרועות ביותר שאפשר להעלות על הדעת והן לא היו נקיות או בסדר יחסית כמו הדירה שהייתה לי. הן היו דוחות ולגמרי לא לעניין.

בנוסף לזה, לא היה לי כסף לשטר ביטחון. השתמשתי בכסף שקיבלתי בסיום הלימודים כדי להיכנס לדירה שהייתה לי וכדי לקנות כמה דברים שממש אהבתי במכירת חצר, אבל הם החזירו את הפיקדון רק שלושים יום אחרי הפינוי.

זה אומר שהייתי חייבת להתנחל אצל לוני ומריה (לא אפשרות טובה מסיבות ברורות). או שהייתי חייבת לבקש מאימא ואבא לגור איתם לכמה שבועות (גם זאת לא אפשרות טובה). או שהייתי חייבת לבקש מהם להלוות לי כסף לשטר ביטחון כדי שאוכל לעבור למקום חדש (לא אפשרות כיפית).

עד כמה שלא רציתי לעשות את זה – אחרי שאימא ואבא הבהירו מה הם חשבו על לוני ומריה (עוד מהתקופה בה מריה ואני התחלנו להיות חברות) ואיך הם הרגישו לגבי זה שאני לא הולכת לקולג' (לא קיבלתי מלגה כמו קיילן והם אמרו לי שאני צריכה לממן את עצמי – בלי עבודה או חסכונות, איך הייתי אמורה לעשות את זה?), וגם מה שחשבו על אורח החיים שלי ועל מה שעשיתי בזמני הפנוי, הרשימה המשיכה עוד ועוד – עדיין, האפשרות האמיתית היחידה הייתה ללכת אליהם.

אף על פי שאבא נראה די נרגש שקודמתי לסגנית מנהל והצלחת להחזיק משרה באותו מקום כבר עשרה חודשים, אימא לא ממש התרשמה. וקוילן, שחזר הביתה לארוחה משפחתית (ניחשתי שאימא, שאהבה שהבן שלה בסביבה, ארגנה את זה; הייתה לי הרגשה שהיא חגגה על ההזדמנות לחבור אליו ולרדת עליי יחד איתו), שיתף אותנו בדרכו האופיינית שכל זה מוכיח שאני עדיין דפוקה. אפילו שלא אני זו שגרמה לאוטו שלי להתקלקל. "קוראים לזה תחזוקה שוטפת, קאדי," הוא לגלג. "כדאי לך לנסות את זה פעם."

כאילו שלא ידעתי מה זה החלפת שמנים. ידעתי ועשיתי את זה, אפילו כשהיה לי יקר לעשות את זה. המכונית שלי לא התקלקלה בגלל החלפת שמנים והחלפת פלגים ופילטרים. המכונית שלי התקלקלה כי היא הייתה ישנה ובעיקר מחורבנת. אפילו שלא אני העפתי את עצמי מהדירה שלי. "זה מה שקורה כשגרים במקום כזה." קוילן אמר. אפשר לחשוב שהוא ידע מה קורה כשחיים בחור. הוא קנה את הדירה הראשונה שלו, שנה אחרי שסיים את הקולג' והיא הייתה דירה נחמדה.

חשבתי שאבא יעזור, אבל אימא הטילה על זה וטו מייד והכריזה, "אלו החיים שבחרת, קאדי, אם את מסתובבת עם החברים האלה שלך. זה לא מנומס לומר אמרתי לך, אבל למען האמת, אמרתי לך. כשאת בוחרת לחיות חיים כאלה את צריכה ללמוד להסתדר כשדברים כאלה קורים. אז לא, את לא יכולה לקבל הלוואה. אבל את כן יכולה לחזור הביתה אם תרשמי לפחות לקולג' הקהילתי ללימודים מתקדמים כלשהם. בשלב הזה לא איכפת לי אם תהיי מניקוריסטית. לפחות יהיה לך מקצוע. תוכלי להמשיך לעבוד במקום העבודה הנוכחי שלך, לשלם לנו שכירות – ונהיה הוגנים בקשר לזה כדי שתוכלי להשתמש ביתר המשכורת שלך לתשלום שכר לימוד ולחסוך, וככה תוכלי לצאת מהבית, לתמיד בפעם הבאה."

לא רציתי להיות מניקוריסטית. רציתי להיות קניינית בגדים. רציתי ללמוד על אופנה. רציתי לנסוע, ללכת לירידים מקצועיים, לתצוגות אופנה ותערוכות. רציתי לגלות טרנדים חדשים. רציתי להפוך אנשים

ליפים (לא רק את הציפורניים שלהם). למצוא להם דברים מדהימים, שיגרמו להם להרגיש שהם יכולים לכבוש את העולם. הייתי מוכנה לעבוד קשה בשביל זה. ללמוד את זה. לחיות את זה. לתת לזה זמן. לא ציפיתי שיתנו לי את זה במתנה, שאצטר לתוך סניף של ניימן מרכוס ויצעקו לי, "תודה לאל שסוף-סוף הגעת! איך יכולנו להסתדר בלעדייך?"

והייתי בת עשרים ושלוש, לא שלוש-עשרה. זה שאימא שלי אמרה לי שאני יכולה "לעבוד במקום העבודה הנוכחי שלי" וגם מה לעשות עם הכסף שארוויח שם ועם העתיד שלי – זה לא היה מקובל בכלל.

למרבה הצער, קיילן היה החרא השחצן והמתנשא שהוא ואימא הייתה אימא והיא לחצה לי על כל הכפתורים ועד כמה שרציתי להיות בוגרת ולהוכיח להם שאני כזאת, במקום לקחת נשימה עמוקה ולדבר בשקט – איברתי את זה.

מה שאומר שאיברתי כל תמיכה שהייתי יכולה לקבל מאבא. למעשה, הם העיפו אותי מהבית.

אז עכשיו הייתה לי מכונית שיכולה לנסוע עוד כמה ימים, שבועות, חודשים או – ככה קיוויתי – שנים, אבל היו לי עשרים ושמונה ימים לצאת מהדירה שלי והברירה היחידה שלי הייתה לוני ומריה, שלא סיפרתי להם שום דבר מכל זה ובנוסף הדירה שלהם לא הייתה ענקית. אצטרך לישון על הספה. ואפילו לא בטוח שהם יסכימו. אז עשיתי מה שבדרך כלל עשיתי במצבים מסוג זה, כי אח שלי צדק.

הייתי דפוקה.

ואם כבר דפוקה, אז עד הסוף.

החלטתי לשים זין על הכול, אז שמתי זין על הכול.

לכן הייתי שיכורה והייתי בתעלה* – שלפני הבמה – ברייב של 'ביל החיה'; עם המוזיקה החזקה, הצפיפות של האנשים שהתפתלו סביבי ובקבוק הבירה ששכחתי ממנו אף על פי שעדיין אחזתי בו בידי, בזמן שנעתי עם המוזיקה ושרתי בקולי קולות.

* The Trench – כינוי לאזור שלפני במת הרייג'י במסיבות רייב – שמשמש רחבת ריקודים.

הרגשתי טוב.

לא, הרגשתי מעולה. להיות ליד אנשים שלא היה איכפת להם שאני לא בוגרת קולג'. להיות ליד אנשים שחיו את החיים, בלי לתכנן אסטרטגית כל מהלך שעשו. להיות שם ולהרגיש בחיים. להיות שם ולא להיות לבד.

להיות שם ולהרגיש חופשייה.

כלומר, הרגשתי טוב עד שהם הגיעו.

הם היו שני בחורים, שהכירו זה את זה או שסתם לא היה להם איכפת לזיין יחד, או שהתחרו ביניהם בשקט מי יגרור את הבחורה השיכורה מהתעלה אל תוך אוהל כדי שיוכלו לבצע בה את זממם. לא היה לי חשק שאף אחד יבצע בי את זממו אז החלטתי להבהיר את זה.

התימרונים הראשונים שלי, שהיו אמורים לגרום לי להיבלע בתוך הקהל ולהרחיק אותי משם, לא עבדו.

הם באו אחריי.

התימרונן השני שלי, היה לומר, "הי, זה לא לענייני!" כשאחד מהם נגע לי בשד ואז, כשהשני התמקם מאחוריי והתחיל להיצמד לי לתחת ולנוע בתנועות סיבוביות. הסתובבתי ואמרתי, "הי, מספיק עם זה!"

גם להרוף אותם, לתפוס במפרקי הידיים שלהם ולדחוף את הידיים שלהם ממני – לא עבד. "תפסיקו עם זה, חלאות!" צרחתי, הפלתי את הכירה שלי ונאבקתי יותר בפראות עכשיו כשכלאו אותי ביניהם, אחד לפני ואחד מאחוריי, קרוב יותר ויותר, העיניים שלהם על גופי, הידיים שלהם על גופי, הגופים שלהם על גופי, לוחצים אותנו ביניהם.

הצרחתי שלי נבלעה במוזיקה, ברעש, בכבש, בערפול של אנשים שהיו על אלכוהול ועל סמים ובאווירה הכללית.

אף אחד לא שם לב אליי. כזאת הייתה התעלה.

זה היה יכול להיות מגניב (אבל בדרך כלל רק אם הייתה לך לפחות חברה אחת שתשמור עלייך, מה שברוב טיפשותי לא היה לי).

וזה היה יכול להיות לגמרי לא מגניב. כמו עכשיו.

ניסיתי לחמוק הצידה, אבל הבחור שמאחוריי משך אותי בחזרה ביניהם. הם עבדו יחד.

שיט.

הם רצו זיון קבוצתי, ומכיוון שהרייב של 'ביל החיה' היה מפגש שנתי של הרבה מועדוני אופנוענים, הזיון הקבוצתי הזה לא היה מוגבל בהכרח לשלושה משתתפים, הם היו רק אלה שנשלחו למצוא את הקורבן.

המחשבה הזאת גרמה לכעס, שהרג את הסוטול שלי, להפוך בן רגע לבהלה ופתאום היו המון ידיים, זרועות, דחיפות מעיכות, לחיצות, נהמות וצעקות שלי וגיחוכים שלהם. הם התגרו מזה.

אחד מהם נשך לי את הכתף וצעקתי, הסתובבתי במאמץ במרחב הקטן שהם השאירו לי ותפסתי אותו בסנטר כדי להדוף אותו ממני. הוא נהדף, וכשהחזיר אליי מבט העיניים הדפוקות שלו היו פראיות ונוצצות והבנתי שהוא אוהב את זה ככה.

חרא.

הבחור השני כרך ידיים סביבי ותפס לי חזק בחזה הסתובבתי לכיוון השני, הכנסתי את הידיים שלי בינינו, הדפתי אותו בכל הכוח וצרחתי, "עוף מפה!"

היד של הבחור שהיה עכשיו מאחוריי החליקה סביב המותניים שלי אל הבטן ולמטה, כמעט הגיעה לשם, והדם קפא בעורקיי ואז, פתאום, התנגשתי באנשים שרקדו לידי.

"הי!" ו"תיזהרי!" צעקו לי אבל כל מה שיכולתי לעשות היה לעמוד שם, לא הסתכלתי על הבמה, לא נאבקתי, לא רצתי, במקום זה ראיתי את טוני מנחית אגרוף היישר בפניו של הבחור שתפס אותי מאחור. לבחור אפילו לא הייתה הזדמנות להרים יד. מכה אחת וזה נגמר, הוא התמוטט ונתקל באנשים שפשוט פינו לו דרך ונתנו לו ליפול אל העשב.

הבחור השני ניסה לקפוץ עליו, אבל טוני הגיב מייד, כרך זרוע סביב צווארו ולחץ ולחץ – הבחור בעט וירק ומשך בזרועו של טוני – אבל הוא המשיך ללחוץ עד שהבחור איבד את ההכרה וצנח אל הקרקע. שבריר שנייה אחר כך טוני פנה אליי, אחז בידי בחוזקה והחל למשוך אותי משם דרך הקהל. סגנון ההליכה שלו היה יעיל מאוד; הוא פילס דרך בין אנשים מסוממים שלא שמו לב, או מסוממים שזה לא מצא חן בעיניהם, אבל מבט אחד בטוני הספיק כדי שלא יגידו כלום.

תוך רגע היינו בשוליים – משהו כמעט בלתי אפשרי; כי נכנסת לתוך התעלה מתוך ידיעה שהיא תפלוט אותך החוצה אחרי שתסיים איתך ולא דקה לפני כן – אבל טוני לא נעצר שם. הוא גרר אותי בין אנשים, מדורות, אוהלים וקרוואנים, אל מה שנראה בחושך כמו טנדר שברולט ישן בצבע כחול שמיים, עם פס עבה בצבע תכלת.

הוא עצר מאחורי הטנדר והסתובב אליי בזמן שמשך אותי אליו, עד שכמעט הצמיד אותי אל גופו. הוא הרים את ידי, ניער אותה וסינן, "אלוהים אדירים, פאק, קאדי. פאק!"

הבטתי בו, מודעת למה שזה עתה קרה – גם לחלק שבו הפיל את שני הבחורים בשתי דקות בערך וגם לחלק שבו הייתי במצב ששום אישה לא הייתה רוצה למצוא את עצמה בו – ולא יכולתי להוציא הגה.

הוא הביט בי חזרה ונראה ממש זועם. הוא שמט את ידי, אבל רק כדי להצביע לעבר התעלה, ואמר בחדות, "זה לא היה נגמר טוב." "אני יודעת," לחשתי.

"איפה היו החברים שלך?" דרש לדעת.

"א-אני לא יודעת," גמגמתי, בלעתי רוק וסיימתי באמירה המטופשת, "לוני ומריה מבלים עם כאוס; ראפר מקומי. הלכתי לבד." יכולתי להרגיש את מבטו הזועם בתגובה להודאה הזאת לפני שנהם, "את משרדת כל כך הרבה מסרים סותרים, אבל נראה לי שמה שחשבתי, שאת בעיקר נאיבית, היה המסר הכי מדויק. לא חשבתי שזה מה שרצית, פשוט היו לך חברים מחורבנים."

התכווצתי כשאמר את זה, אבל לפתע הוא הזדקף והעביר יד אחת בשערו, הפנה את מבטו ממני ולקח נשימה עמוקה.

כשהוריד את ידו וחזר להביט בי, מלמל, "זה לא פאקינג ענייני." "המכונית שלי התקלקלה," אמרתי לו.

"באמת?" שאל, כאילו לא ממש איכפת לו.

"ופינו אותי. הם הורסים את הבניין שלי. הם הופכים אותו למגרש חנייה." הוא הביט בי ועיניו התכווצו לחריצים.

"ו...?" הוא לחץ.

"ההורים שלי רוצים שאהיה מניקוריסטית," חלקתי את המידע באופן די מטופש.

"אז מה?" אמר בחדות. "את מספרת לי שזאת סיבה להסתובב לכד מתעלה המזוינת ברייב המזוין של 'ביל החיה' ולהכניס את עצמך למצב שבו כמעט נאנסת?"

כן, זה מה שסיפרתי לו; וזה נשמע כל כך עלוב שהרגשתי מושפלת, אז לא עניתי.

טוני התקרב והרכין את ראשו כדי שיוכל להביט בעיניי בחושך הכמעט מוחלט, למעט אור הירח ומדורות לא קרובות מאוד. עדיין הייתי מאובנת.

"זה לא התפקיד שלי להשגיח עלייך, אבל ברגע זה אני לא הולך לפני שאומר לך, ילדה, את צריכה פאקינג להתאפס על עצמך ופאקינג מהר. את קולטת אותי?"

אוהו, לגמרי. 'קלטתי אותו.' קלטתי כל מיני דברים. והרגשתי אותם עולים. לא רציתי שיעלו, אבל זה היה יותר מדי מכאיב גם לסכול אותם וגם לחסום אותם.

אז לא חסמתי ולכן הרמעות נשפכו וקולי נשבר כשעניתי, "כן טוני, א־אני קולטת אותך."

ואז, כשזה הציף אותי במלוא העוצמה, הסתובבתי וניסיתי להיאבק ביבבה כדי להציל את כבודי, אבל היא פרצה בכל זאת ואני התחלתי לברוח.

אבל לא הספקתי לעשות אפילו צעד לפני שזרוע נכרכה סביב בטני ומשכה אותי בחזרה אל גוף מוצק. הדפתי בשתי ידי את זרועו ודרשתי בקול רועד, "ת־תעזוב אותי."

"ששש, קאדי. פשוט... אני לא יודע," הוא אמר כאילו שהוא באמת לא יודע. "תוציאי, נראה לי."

"א־אני יכולה לעשות את זה במקום אחר," אמרתי לו והמשכתי להרוף את זרועו.

"את יכולה גם לעשות את זה כאן," אמר אל תוך אוזני וזרועו השנייה נכרכה סביבי.

"תשחרר אותי, טוני."

"תשתקי כבר ותוציאי הכול, קאדי."

החלטתי לעשות את זה, אבל עד כמה שזה היה חסר טעם, עשיתי את זה כשידיי משתלשלות לצידי גופי מפנה את ראשי מפיו הצמוד לאוזני, כאילו שזאת הייתה באופן כלשהו בריחה ממנו. הוא חיכה דקה לפני שמשך אותי חזרה. שמעתי חריקה אדירה כשפתח את דלת ארגז המטען של הטנדר ואז ישב עליו והניף אותי מעלה כדי שאשב לצידי.

ניסיתי לקפוץ למטה אבל הוא עצר אותי בזרוע שכרך סביב גופי, אצבעותיו אחזו בצידי מותניי כדי שאשאר לצידי ובאותו זמן פקד, "לא, תושיבי את התחת שלך כאן, תישארי במקום ותתאפסי על עצמך." חשבתי שאני חייבת לו את זה; לא להיות קוץ בתחת יותר ממה שכבר הייתי, אז נשארתי לשבת אבל גם הפניתי את ראשי הצידה. הוא שחרר אותי מאחיותו.

כשהבכי נעשה יבבות כבושות וחרישיות, טוני מלמל, "אין לי טישו."

"זה בסדר, מלמלתי בחזרה, הרמתי את שולי חולצת הטי שלי ורכנתי כדי לנגב את לחיי ואפי."

התיישרתי ונעצתי מבט בכרכי.

"את בסדר עכשיו?" שאל.

לא, לא הייתי בסדר.

לא היה לי כסף. תכף לא יהיה לי מקום לגור בו. ייקח לי עוד עשרה חודשים לחסוך את מה שחסכתי כדי שאוכל להרשות לעצמי משהו יותר טוב (בסופו של דבר) וסביר להניח שהכסף הזה ייגמר כשתגיע עוד איזו תקלה בלתי צפויה ותכה בי. בחור מהמם שנמשכתי אליו, הציל אותי כרגע מאונס קבוצתי. והוא צדק. לא היה לי מושג על כלום.

החבר של החברה הכי טובה שלי בקטע שלי מאז היום שנפגשנו בערך.

יכולתי לעבוד בסיפ־אנד־סייב עד שאהיה בת ארבעים ולקבל הערכות עובד תקופתיות מדהימות ועדיין, סאקס או ניימן או נורדסטרום* או אנתרופולוגי, לעולם לא יעסיקו אותי וגם לא יזניקו

* Nordstorm – רשת אופנה מובילה הפרוסה ברחבי ארה"ב.

אותי לקריירה שתיתן לי מושב בתצוגת האופנה של אלכסנדר מקווין בלונדון (או במקום שזה לא יהיה).

לא הייתי מסוגלת אפילו לשלוט בעצמי למשך הזמן שנדרש כדי לשכנע את ההורים שלי לתת לי הלוואה.

נראה שבסוף אמצא את עצמי עם איזה בחור שיתנהג אליי כמו לזבל ויכניס אותי להיריון ואעבוד בסיפ־אנד־סייב למשך שארית חיי. למען האמת, העולם זקוק לאנשים שיעברו בסיפ־אנד־סייב. אחרת, איך אנשים יחטפו על הדרך איזה כוס קפה או חטיף תירס מטוגן או יקנו את זוג המגבים שהם צריכים?

אני פשוט... פשוט...

לא רציתי להיות אחד מהאנשים האלה (לא לנצח).

"קאדי", קרא טוני.

הבטתי בו ישירות. "אני מצטערת. אתה צודק. אני מתנהגת כמו טיפשה. אני צריכה להיות בעבודה בשבע ואני אפילו לא יודעת מה השעה עכשיו אבל –"

"אחרי שתיים וחצי."

נהדר.

"קאדי –" הוא התחיל לומר.

קטעתי אותו. "אני מצטערת. היה לי יום רע, שבועיים רעים ולא התמודדתי איתם כל כך טוב ואתה היית צריך ל... להתערב וזה נפל עליך ואני מצטערת. אבל אני מעריכה את זה. באמת. הייתי מכינה לך עוגיות, אבל לא יהיה לי מטבח בזמן הקרוב. והמכונית שלי התקלקלה והוצאתי את כל החסכונות שלי כדי לתקן אותה ואין לי אפילו קמח, או סוכר חום, או חמאה, בטח שלא שוקולד צ'יפס או תמצית וניל. אז –"

התחלתי לרדת מתא המטען, אבל הפסקתי כשטוני קטע אותי בקול רועד מרוב צחוק. "אל תווזי."

נעצתי בו מבט ותהיתי איך הוא יכול להישמע כל כך משועשע כשהשפתיים שלו בקושי חייכו.

אף על פי שענינו נצצו ממש. אפילו בחושך.

"אין קמח?" שאל.

הפניתי מבט.

"צוחק איתך, קאדי," אמר ברכות, ונשמע עדיין משועשע, ושני הדברים האלו יחד היו מנה כפולה של טוב. שיט.

איך יכולתי לשכוח כמה הבחור הזה מוצא חן בעיניי. "אני לא ממש במצב רוח לצחוקים עכשיו," אמרתי לפולקסוואגן ואן שחנתה ליד הטנדר שלו.

"ככה זה נשמע," מלמל. ואז הפסיק למלמל ואמר, "דברי אליי."

"אני ממש מעריכה את מה שעשית אבל –"

הפסקתי לדבר כשהאצבעות שלו נסגרו סביב סנטרי, הוא סובב אותי כך שאביט בעיניו וחוזר, יותר בתקיפות הפעם, "דברי אליי." הבטתי לתוך עיניים שהיו עתה רציניות מאוד וזה פשוט קרה. זה יצא מתוכי.

אימא ואבא שאומנם אהבו אותי, אבל באותה מידה היו מאוכזבים שלא התאמתי לשאיפות המוגזמות של המשפחה. אבא שעשה הרבה כסף בתפקיד חשוב בחברת מחשבים גדולה. אימא שמנהלת את המחלקה לריפוי בעיסוק בבית החולים שלה. אחי שקיבל מלגה אקדמית בברקלי וסיים את הקולג' עם שלוש הצעות עבודה, כולן בשכר של פי חמישה מהשכר שאני מקבלת, כולל השעות הנוספות, בסיפ־אנדר־סייב.

שיתפתי אותו בכך שהמכונית התקלקלה ושעוד מעט אהיה חסרת בית.

סיפרתי לו שאני מודאגת בקשר למריה, לא רק כי החבר שלה בקטע שלי ואם אי פעם היא תגלה את זה, לא לוני יהיה זה שיעוף מחייה, אלא גם כי היא נראתה כאילו אין לה שום כיוון, ולא רציתי להישמע כמו אימא שלי (שהייתה בטוחה שלי אין שום כיוון), אבל הגיע הזמן למצוא כיוון.

לא סיפרתי לו כמה הייתי מסויגת מזה שלוני המשיך לבלות עם לארס והחבר'ה שלו, מתוך מחשבה שאומנם לא ראיתי את טוני מאז הפגישה הראשונה שלנו לפני חודשיים, אבל בפגישה ההיא התרשמתי שהוא חלק מהחבורה של לארס. לא ידעתי איך הוא יקבל את זה והוא בדיוק הציל אותי מאונס. לא חשבתי שכדאי להעליב אותו. אבל כן אמרתי לו שאני כנראה סתם לוזרית אם אני חושבת שמשרה

בסיפ־אנד־סייב טוביל לקריירה שבה אדלג עם חוג הסילון בין פריז, מילאנו, לונדון וניו־יורק, בנעליים יקרות כשמעיל הגשם היקר שלי מתנפנף מאחורי גבי.

כשסיימתי, הוא ציין את המובן מאליו.

"זה הרבה."

הנהנתי ולקחתי שאיפה, נבוכה מכך ששפכתי את כל זה. זה היה הרגע שבו קרה משהו מוזר, כי טוני נראה לרגע כאילו הוא מהסס.

זאת הייתה הפעם השנייה שראיתי אותו בחיי כך שלא הכרתי אותו טוב מספיק כדי לדעת, אבל זה נראה לגמרי לא אופייני לו לא לדעת בדיוק מי הוא ומה הוא עושה.

ואז הוא כרך זרוע סביב גבי, משך אותי אליו וחיבק אותי.

שאני אמות!

"זה ישתפר," מלמל, והיסס שוב לפני שהרים את ידו שהייתה כרוכה סביבי וטפח במבוכה על זרועי ואז שב והוריד אותה וחיבק באצבעותיו את מותניי, הפעם בלי שום מבוכה. לפחות לא באופן שבו חיבק אותי, מבחינתי זה כן היה מביך, להיות חבוקה בזרועותיו של טוני.

ובכל זאת, היינו די מתוחים, ישבנו בשתיקה מעיקה, ואני ניסיתי לשבור אותה ואמרתי, "אני אמצא פתרון. ככה זה בחיים, לא? תוקעים לך עיזים ואתה צריך למצוא פתרון."

"טוב."

"אתה נורא נחמד אליי," ציינתי.

"כן, אני נחמד."

הוא אמר את זה כאילו זה בכלל לא נכון וצמרמורת עברה בי. הסתובבתי אליו כשזרועו עדיין כרוכה סביבי והטיתי את ראשי לאחור – נאבקת בתחושה האסורה שעלתה בי כשהפנים שלי קרובים כל כך לשלו – ואמרתי, "אתה יכול להפסיק להיות נחמד. אני בסדר עכשיו."

"אני אפסיק להיות נחמד כשאדע שאת נכנסת למכונת שלך, מסתלקת מכאן וגוררת את עצמך לעבודה, גם אם תצטרכי לגרור רגליים כל היום, כי יש לך כיוון ואת לא תוותרי עליו, רק כי אחיך חמור וההורים שלך לא מבינים אותך. אני לא בטוח שסיפ־אנד־סייב היא

הדרך למילאנו, אבל למי איכפת? אם את יכולה ללכת לישון בלילה בדיעה שאת אחרי יום עבודה מלא ואת בדרך הטובה ולא משנה לאן היא מובילה, אז זה מה שיש כרגע. " הוא לגמרי צדק.

זה היה הרגע שבו תהיתי אם הוא יכול לשים ראש על הכר שלו בלילה בדיעה שהוא בדרך הטובה. וגם רציתי להניח את ראשי על הכר שלידו. ולבסוף, ממש רציתי לנשק אותו.

אבל זה לא היה מוכיח לו שלמדתי את הלקח שלי מאותו לילה, שנפל לי האסימון ואני מתכוונת להתאפס על עצמי. אז התרחקתי מעט והוא אפשר לי והסיר ממני את זרועו. הצטערתי לאבד אותה. לא נתתי לעצמי לחשוב על זה.

הבטחתי, "אני מתכוונת להיכנס למכונית ולהסתלק מכאן, להגיע הביתה, כל עוד יש לי בית, לישון כמה זמן שאספיק ואז לגרור את עצמי לעבודה."

הוא חייך, "ילדה טובה." חייכתי בחזרה. הוא קפץ מקצה הארגז, אחז בידי, משך אותי למטה, ואמר, "אני אלווה אותך למכונית." "קיי."

הוא ליווה אותי למכונית שלי. זאת אומרת, הוא הלך לצידי ואני הובלתי אותו למכונית שלי. הוא עצר אותי ליד דלת הנהג והסתובב אליי, כשהוא מרפה (למרכה הצער) מידי.

"את מסוגלת לנהוג?"

רשמית, נראה שלא. אבל אין דבר שגורם לבחורה להתפכח במהירות רבה יותר, מאשר להימלט בקושי מזיון קבוצתי שלא רצתה להשתתף בו, להינצל בידי בחור נאה שהיה נחמד אבל (כנראה) מפוקפק ושהיא דווקא כן רצתה לזיין – ואז לשפוך עליו את כל קורות חייה, בזמן שהוא נאלץ להרגיע אותה בצורה מגושמת, על דלת ארגז המטען של טנדר שברולט.

"אני בסדר."

לקח לו רגע להעריך את מצבי לפני שהנהן. "להתראות, קאדי." ובזאת, כמו שעשה בפעם הקודמת, הסתובב והחל להתרחק בהליכה. "טוני, קראתי."

הוא נעצר והסתובב אליי. "תודה. אני מתכוונת, ממש תודה." הוא שלח לעברי עוד חיוך. "למרבה המזל, גבר לא מוצא את עצמו הרבה פעמים במקום שבו הוא צריך לשחק את תפקיד האביר על הסוס הלבן. טוב שהייתה לי ההזדמנות לחלץ ג'ינג'ית חמודה." "ג'ינג'ית חמודה?"

מה?

"להתראות, קאדי."

"להתראות, טוני," הכרחתי את עצמי לומר. הוא נופף בידו, הסתובב והלך משם.

"היי."

הרמתי את עיניי מעבודת חידוש מלאי חטיפי הבשר וראיתי את טוני עומד במעבר בין המדפים של סיפ־אנד־סייב.

זה היה ביום המחרת (כלומר, למעשה באותו היום, רק מאוחר יותר). נראיתי זוועה. לבשתי את חלוק הסיפ־אנד־סייב שלי, שאפילו סינדי קרופורד לא יכלה לגרום לו להיראות טוב (אלא אם הכפתורים שלו היו פתוחים והיא לובשת ביקיני מתחת).

והוא עמד שם.

הוא חייך שוב.

אוי.

"היי," בירכתי במקום לברוח מהחנות (או לרוץ לתיק שלי ולקוות שיש שם ליפסטיק כדי שלפחות השפתיים שלי ייראו טוב). "אה, אתה מחפש אותי?"

הוא המשיך לחייך. "זה לא צירוף מקרים שאתמול בלילה קרה מה שקרה והיום אני כאן."

"ברור," מלמלתי ואז שאלתי בקול רם, "איך ידעת באיזה סניף של סיפ־אנד־סייב אני עובדת?"

זאת הייתה שאלה טובה בהתחשב בעובדה שהיו בערך חמש מאות אלף כאלה בדנוור.

"ילדה, אנחנו באותה חבורה."

באמת?

הוא חשב שאני חלק מ"החבורה" הזאת?

מה זה אומר בדיוק, להיות חלק מ"החבורה" הזאת?

התלבטתי אם לשאול, אבל לפני שהספקתי לעשות את זה, הוא המשיך לדבר.

"דיברתי עם חבר, הכריז בזמן שהתקרב אליי.

לא ידעתי למה הוא מספר לי את זה, אבל הדבר היחיד שעלה בדעתי

לומר, כשעיני השקד האלו הסתכלו עליי היה, "באמת?"

הוא חיך שוב ואמר, "כן. באמת. הוא מחוץ לעיר ויישאר מחוץ לעיר לזמן מה. קיבל עבודה לשלושה חודשים. בבנייה. אני שומר לו על הבית, הולך לשם כל כמה ימים לאסוף לו את הדואר ולשנות את הטיימר של האורות שלו – שלא יידלקו באותן שעות במשך שלושה חודשים – כדי שייראה כאילו יש מישהו בבית. שאלתי אותו אם מתאים לו שמישהי תשמור לו על הבית בחינם לתקופה, אם היא תאסוף לו את הדואר, תשמור על הבית ותנקה אותו טוב לפני שתעזוב. בפעם האחרונה שהוא נסע לעבוד, גילחו לו את הבית, את הטלוויזיה, הדי-ווידי, קופת הכסף הקטן, הסטריאו, הרמקולים, לקחו לו אפילו את הבלנדר. אז הוא עף על זה."

אלוהים אדירים!

היה לו מקום מגורים בשבילי!

"באמת?" לקחתי שאיפה.

הוא שיגר אליי חיך.

כמעט נמסתי לשלולית של ג'לי לרגליו.

"באמת." הוא נבר בכיס מכנסי הג'ינס שלו והוציא משהו שנראה

כמו פינה שקרע מפיסת נייר. "המספר שלי. תתקשרי אליי כשתרצי

לקבוע זמן ללכת לראות את המקום. אעשה לך סיור. אם הוא ימצא חן

בעינייך, אדאג לך למפתח."

הוא ימצא חן בעיניי.

זה לא לישון על הספה של מריה ולוני ולשמוע אותם עושים סקס

בקולי קולות כל הזמן, או לחזור להורים עם הזנב בין הרגליים ולאכול חרא, אז אין ספק שאוהב את זה. אבל.

"א... אני לא מצאתי דירה חדשה, טוני. ולא קל למצוא, התקציב שלי לא בדיוק מאפשר לי לגור בדין. זה כנראה ייקח זמן." "הוא התחיל את העבודה הזאת לפני שלושה שבועות אז יש לך כחודשיים ואולי קצת יותר. זה יספיק לך?" "לגור בחינם בדירה של איזה בחור? לגמרי!"

אפילו יחזירו לי את הפיקדון שלי עד אז. אבל... "אתה לא, כלומר... זה מאוד נחמד והכל אבל אתה אפילו לא יודע מה שם המשפחה שלי, אמרתי." "מה שם המשפחה שלך?" "שאל." "ובסטר, עניתי."

"עכשיו אני יודע," הכריז ואני פלטתי צחקוק קטן. הוא חייך שוב ואמר, "ושלי וילסון. נעים להכיר. עכשיו כשפתרנו את זה, את מתכוונת להתקשר אליי?"

אני כל כך לגמרי התכוונתי להתקשר אליו. הוא ידע את זה, אז אמרתי, "אני כל כך לגמרי מכינה לך עוגיות." "פאי, קאדי." "פאי?"

"עוגיות זה לא רע אבל אני יותר טיפוס של פאי." הייתי כל כך לגמרי בקטע של להכין לו בערך חמישים כאלו. חייכתי אליו חיוך גדול. "סגור." "טוב. מעולה." הוא הושיט יד לעברי, חטף שקית של חטיף רצועות בשר מטוגן והרים אותה "ארוחת צוהריים." ואז בלי להתעכב יותר, נפרד לשלום. "להתראות."

ואז, כפי שהסתבר לי שטוני תמיד עושה, הסתובב והלך. "טוני וילסון, כדאי שתאכל משהו קצת מזין יותר לארוחת צוהריים!" נזפתי בגבו.

"אני אוכל משהו מזין בארוחת ערב, קאדי," הוא אמר לקופה שהתקרב אליה.

”כדאי מאוד!”

הוא הסתכל לעברי מעבר לכתפו ושוב כמעט נמסתי לשלולית. טוני קנה את חטיף הבשר שלו. החלפתי את זה שלקח והוספתי עוד כמה. הוא הלך. הייתי עייפה מתה. אבל ריחפתי במשך כל שארית היום.

טוני/קורט

”שתמש בנערה.”

”מה? קאפ, אתה רציני?” שאל מלקולם בזעזוע.

קורט נשען לאחור בכיסאו במשרד של קאפ. קרסול על הברך הנגדית, מבט נעוץ במפקד שלו, וניסה מאוד להסתיר את העובדה שהוא מתאמץ לבלוע את הגוש שנתקע בגרונו כשהקפטן שלו נתן לו את הפקודה הזאת.

”ניינטינגייל, האידיוט הזה, לוני, בקטע שלה, היא בקטע של קורט, קורט יתקרב אליה וייכנס עמוק יותר לחבורה של לארס. הופך חלק ממנה. מחובר לאחת הנשים של החבורה, ” אמר קאפ למלקולם. ”היא רוצה לצאת מהחבורה, ” אמר קורט, לאחר שבלע את הגוש. עכשיו נפער בור בבטנו והוא הרגיש כאילו הוא עלול להישאר שם לתמיד.

קאפ הביט בו. ”היא תוכל לצאת אחרי שתשתמש בה כדי לחזק את המקום שלך.”

”אם היא רוצה לצאת מהחבורה הזאת, קאפ, התערב טום, ” אסור לנו לגרום לה להישאר בפנים.”

”סאוואג’, אם היא טיפשה מספיק כדי להכניס אפילו אצבע לתוך הבלגן הזה, ולא שאני בן זונה, אבל היא מקבלת מה שמגיע לה ואם איזה שוטר סמוי משתמש בה כדי לחזק את סיפור הכיסוי שלו, זאת

הבעיה הכי קטנה שלה, "אמר קאפ לטום והסתכל על קורט, שהזדקף בכיסאו ושם את שתי רגליו על הרצפה כאשר קאפ קרא לקאדי "טיפשה מספיק."

"היא בקטע שלך, תשתמש בה."

"כבר די נמאס לה מלוני והיא מתרחקת מהאישה שלו," דיווח

קורט.

"אז תמשוך אותה בחזרה פנימה," השיב קאפ.

"קאפ – התחיל קורט לומר.

"קורט," השיב קאפ בחדות, "אתה כבר שלושה חודשים בתוך החרא הזה ועוד אין לנו כלום. אתה צריך להתקרב ללארס, מה שאומר שאתה צריך להתקרב לחבורה שלו. החארות האלו חושבים את עצמם משפחה אחת, עד שאחד מהם לא מתנהג לפי הכללים וחוטף כדור בראש. הדרך הכי טובה להיכנס למשפחה היא להשתמש באחת הנשים שלה. אני לא אומר לך לזיין אותה, זאת בחירה שלך. דברים כאלה קורים כשאתה סמוי. אם אתה רוצה לעשות את זה, אז בסדר. לא ענייני ולא רוצה לדעת אם כן או לא. אם אתה רק רוצה לשחק איתה בכאילו, תהיה יצירתי ותעשה מה שצריך כדי לקשור אותה אליך. אבל הבחורה הזאת בקטע שלך, אז תשתמש בה."

"ומה יהיה אחרי שנגמור את העבודה?" שאל מלקולם.

קאפ הביט בו. "היא לא תעמוד לדין עם היתר, היא תלך לדרכה

ולא משנה מה."

"מדובר פה על בחורה בת עשרים ושלוש שאתה מתעסק איתה,

קאפ, "הזכיר לו טום.

"היא לא קטינה. היא בוגרת שצריכה לעשות החלטות של מבוגרים ולהתמודד עם ההשלכות של ההחלטות האלה. וכל המידע שיש לנו הוא שלארס מציף את הרחובות שלנו בחומר, אז לא רק שאנחנו צריכים לעצור את החבורה שלו, אנחנו צריכים לעצור אותו, אבל לפני שנעשה את זה אנחנו צריכים להבין מי האנשים שמהם הוא מקבל את החרא הזה כדי שנוכל לעצור אותם. לארס לא סומך על קורט, לוני כן. אבל אנחנו צריכים שלארס יסמוך עליו. אנחנו צריכים שקורט ייכנס עמוק יותר כדי שנתפוס את הספקים." קאפ הביט שוב על קורט. "אז פאקינג תשתמש בנערה."

ברור שקורט לא היה יכול להניח לקאדי להיאנס ברייב של 'ביל החיה'.

מצד אחד הוא לא היה חייב להתקשר לחבר שלו קייסי ולברוק אם קאדי תוכל לגור בבית שלו בזמן שהיא מנסה להתארגן על החיים שלה, אבל מצד שני הוא כן היה חייב כי היא הייתה בבעיה ונראה שאין לה אף אחד שיעזור לה.

הוא גם לא היה צריך לספר עליה לקאפ, מלקולם וטום – המפעילים שלו במשימה הזאת.

העובדה שסיפר להם על קאדי, הייתה כנראה הטעות הכי גדולה שלו. פאק.

"אנחנו מבינים זה את זה, בלש?" שאל קאפ, אבל זאת הייתה פקודה.

קורט קם מכיסאו וענה, "אנחנו מבינים זה את זה, קאפ."

"טוב מאוד," הפטיר קאפ בנימה שציינה שהפגישה הסתיימה.

במילים אחרות, כולם שוחררו כך שכולם הסתלקו משם.

דלת משרדו של קאפ נסגרה מאחוריהם כאשר מלקולם ניינטינגייל, בלש שהיה ותיק מקורט למעלה מעשור, בחור טוב, איש משפחה, אישה נהדרת, שלושה ילדים – שניים מתוכם פראי אדם, 'אבל מאלק יטפל בזה' – שהיה גם חבר נאמן לשוטרים שמשרתים איתור' שאל, "עכשיו השאלה היא, אם אתה בעניין שלה?"

קורט נעצר והסתכל על חברו לעבודה. "היא ג'ינג'ית נמוכה עם

תחת ושדיים נהדרים." היא הייתה יותר מזה.

הרבה הרבה יותר מזה.

אבל הוא אמר מספיק. הוא לא רצה לחפור לעצמו בור עמוק יותר.

אפילו לא באוזני מאלק וטום.

טום סאוואג', השותף של מאלק – בחור טוב, שאישתו נפטרה לפני שנים ומאז היה אב יחיד לבת שהייתה אב טיפוס של פרא אדם, אך הייתה ילדה טובה שאהבה את אבא שלה בכל ליבה – חיך חיוך רחב. שניהם הכירו את הטיפוס שלו.

וקאדי ובסטר הייתה אולי קצת יותר מדי צעירה, רק בכמה שנים מבוגרת מבתו של טום ואגב, גם של מאלק (שתי הבנות שלהם היו חברות הכי טובות).

אבל היא הייתה לגמרי הטיפוס שלו.

והרבה יותר מזה.

מאלק נראה מודאג.

"תנסה לתמרן עם זה."

"חזור שנית?" שאל קורט

"היא חלק מהחבורה, אני מתכוון, ממש?" מאלק שאל.

"ראיתי אותה שלוש פעמים. היא מנסה לשחק אותה קשוחה ולא בטוח שהיא יודעת לקבל את ההחלטות הנכונות, אבל נראה לי שהיא לא חלק מהם."

היא בפירוש לא הייתה חלק מהם. לא היה לה שום עסק עם החבורה הזאת. והיא ידעה את זה.

וגם קורט ידע.

"קאפ רוצה שתשתמש בה, אז תשתמש בה, תדאג שתישאר מחוץ לעניינים ותעשה את זה ככה שכשזה ייגמר היא לא תשנא אותך שנאת מוות" ענה מאלק.

מהדרך שבה הביטה בו, קורט הסיק שהוא יכול לקחת אותה לבנק כדי להפקיד כסף ואז לשרוד אותו והיא לא תשנא אותו. וזה מצא חן בעיניו.

מצאה חן בעיניו הדרך שבה קאדי ובסטר הביטה בו.

מצאה חן בעיניו מהרגע הראשון; כשהפנתה את ראשה מחבית הבירה ופגשה במבטו. שיט.

פאק.

"זה חלק מהחיים האלה," אמר טום בשקט. "כשאתה יוצא מכאן אתה שוב חוזר להיות טוני, כל החיים שלך הם שקר ולא רק הרעים נפגעים מזה."

זאת הייתה המשימה הראשונה שלו בתור סמוי, אף על פי שהוא הכין את הקרקע לפני שנכנס לעולם הזה, כך שהוא לא היה זר לו. עכשיו הוא חי את העולם הזה זה שלוש חודשים.

הוא ידע את זה.

אבל מעולם לא פקדו עליו לגרום לבחורה בת עשרים ושלוש, עם העיניים הכי ירוקות שאי פעם ראה, לפתח רגשות כלפיו ולהשתמש בה כדי להפיל את החברים שלה.

"לוני נכנס יותר עמוק אבל לארס לא טיפש, והוא יודע שללוני יש פה גדול ושהוא שרוט לגמרי. זאת מריה שעושה להם את השליחויות. היא יפה. היא מניפולטיבית. ערמומית כמו שד. לארס מטפח אותה לדברים גדולים יותר, כולל לחמם לו את המיטה. מריה היא חברה של קאדי. שום דבר מזה לא ייגמר טוב," חזר קורט על מה שכבר דיווח להם.

"להחלטות שלהם יש מחיר. קאדי נאמנה אבל נשארת בצד, אז תדאג שהיא תהיה בחבורה ובו בזמן תישאר מחוץ לעניינים ותשתמש בזה כדי להיכנס עמוק יותר פנימה," ייעץ לו מאלק.

"אתה רוצה להסביר לי איך עושים את הקסם הזה?" שאל קורט
 "תן לה להכיר את קורט אבל תעשה את זה בזמן שאתה טוני," השיב טום.

הוא כבר עשה את זה. שלוש פעמים. וזה מצא חן בעיניה, שלוש פעמים.

ומצא חן בעיני קורט לעשות את זה, שלוש פעמים (אף על פי שהוא לא עף על הקטע שבו נאבקה בשני אנסים פוטנציאליים במשך חמש השניות שלקח לו להגיע אליה, עדיין מצא חן בעיניו להיות זה שהציל אותה).

קורט נאנח.

"אם תהיה קורט, אחי," אמר מאלק בשקט, "אם תרצה להציל את זה, אחרי שכל זה ייגמר, זה לא יהיה קשה."

הוא ראה את הבחורה... לא, האישה... שלוש פעמים ואפילו עם עיניים מוכות הנגאובר וסינר סיפ־אנד־סייב, היא נראתה חמודה. היא יכלה להיות ביישנית.

היא יכלה להיות בוטה.

היא יכלה להיות אובדת עצות.

היא יכלה להיות מתוקה.

הייתה לה ילדות קשה, היא הייתה צריכה מישהו יציב בחייה שיבטיח, שהיא תבחר בדרך הנכונה, והיא לא הסתירה את העובדה שהיא רוצה להיפטר מדברים מסוימים בחייה כדי שתוכל להתמקד במטרות שלה. אבל היא גם הרגישה שהנאמנות שלה לא מאפשרת לה. הוא לא היה מסוגל להעמיד פנים שהוא חלק מכנופיה של סוחר

סמים ולהיות האדם הזה בשבילה. אבל הוא קיבל פקודה לעשות בדיוק את זה.

והוא כן רצה להיות שם בשבילה. אז זה מה שהוא יעשה. "פאק", הוא מלמל.

"קדימה צא לדרך, גבר, עורר אותו טום.

קורט נתן בו מבט וכמאלק מבט ואז הוא נופף להם לשלום, הסתובב והלך משם.

לרכישת הספר המלא לחצו כאן